

RÉGI IDŐK KENYERE

„Mi az új kenyérrel azt a régi kenyeret, az igazi kenyeret ünnepeljük. Talán egyszer még eszünk olyat. Talán, ha nem törődünk bele oly könnyen a sorsunkba...”

(3. oldal)

A Rokonok országa vagyunk

Míntha csak ma íródott volna. Míntha csak élő ismerősök lennének az alakok. Míntha a mostani Magyarország köszönné vissza a regény lapjain: úri világ, lecsúszott egzisztenciák, pénzszióke és megátalkodott vágyódás az összeköttetések, a vagyon, a pénz után. És semmi sem szégyellnivaló, minden latorság megengedett, mert övék az ország, a hatalom és a kétes dicsőség...

Kiké? Nos, a „rokonoké”!
Háromnegyed százada született, az Oscar-díjas Szabó Mór mond tollából, de időszertűsége a ma olvasóhoz (is) szól.

Film lesz belőle

Nemrégén röppent fel a hír: filmre viszik a nagysikerű regényt, az Oscar-díjas Szabó István rendezői és Koltai Lajos fényképezi, mert amiként egyik napilapunk írja: „...rendszerektől függetlenül pontos képet ad a magyar társadalomról”. S e mondat – így utalva bizonyos általánosságra – érzékelteti, ma is ott tartunk, ahol az írásmű idején...

Egy véletlen folytán Zsarátnok városának közgyűlése megválasztotta főügyészének Kopjáss István közoktatási tanácsnokát. Vagyis a „királycsinálók” szándékát a véletlen korrigálta, egy idealista „tanügyér” lett a törvényesség legfőbb őre – a bankár, a polgármester, a szolgabíró közegé-

ben. Akiről hirtelenben kiderül, hogy a potentátokkal rokonságban áll (mert az úri Magyarország a közigazgatás a dzsentri privilégiuma, s mindenki rokona mindenkinek). Ennélfogva jólétük táplálója éppen a hatalom nyújtotta lehetőség: a mindent átfogó panama.

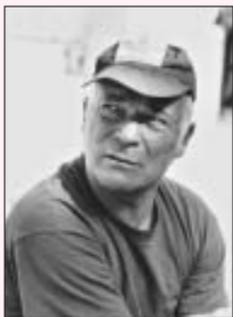
Ma talán e szót nem ismerik igazából. Ez nem más, mint a helyzettel visszaélve, pozíciókat betöltve haszonszerző ügyeskedés. Okirat-hamisítással, ki nem deríthető csalással pénzhez, vagyonokhoz lehet jutni. Ugye de ismerős állapot? Járt egyszer itt Kaja Ibrahim, Josip Tot, meg más olyan „üzletember”, akinek a nevéhez sok-sok milliós összeg eltüntetése tapad. Napjaink „jeles” vállalkozói, üzletemberei – a hajléktalanok, akik cégtulajdonosok lesznek, amíg az áfát, sok milliós összeget vissza lehet igényelni...

(Folytatás a 3. oldalon)

ISMÉT MOLDOVA!

ELŐZETESEN CSAK A SZABADSÁGBAN

Örömmel tudatjuk, hogy ez év őszén megjelenik Moldova György *Az utolsó tőlény* című önéletrajzi regényének ötödik kötete, amelyből a szerző jóvoltából ismét csak A Szabadság hasábjain olvashatnak részleteket, a 7. oldalon.

**TARTSANAK VELÜNK,
OLVASSUNK EGYÜTT!**

ÜLÉSEZETT A KÖZPONTI BIZOTTSÁG

Meggyőző többség a kommunista név mellett

Augusztus 13-án szombaton ülésezett a Munkáspárt Központi Bizottsága. A testületben sor került a párt névváltoztatásával kapcsolatos ünnepélyes szavazásra, áttekintették a párt helyzetét, a választási feladatokat, s a KB szervezeti kérdésekben is döntött.

A fórum kezdetén Giliczéné Komjáthy Andrea mondta el Ladányi Mihály Lenin, illetve Baranyi Ferenc Elvtársi kérdés című versét. Vajda János alelnök szövegét a névváltoztatás indokairól, hangsúlyozta, hogy most a párt szervezeti kérdésekben is döntött. A fórum kezdetén Giliczéné Komjáthy Andrea mondta el Ladányi Mihály Lenin, illetve Baranyi Ferenc Elvtársi kérdés című versét. Vajda János alelnök szövegét a névváltoztatás indokairól, hangsúlyozta, hogy most a párt szervezeti kérdésekben is döntött. A fórum kezdetén Giliczéné Komjáthy Andrea mondta el Ladányi Mihály Lenin, illetve Baranyi Ferenc Elvtársi kérdés című versét. Vajda János alelnök szövegét a névváltoztatás indokairól, hangsúlyozta, hogy most a párt szervezeti kérdésekben is döntött.

A Központi Bizottság 66 érvényes mandátummal rendelkező tagjából 45-en vettek részt a tanácskozáson. Közülük 37-en igennel szavaztak a szavazólapon a Magyar Kommunista Munkáspárt névre, ketten nem vállalták a szavazást, hatan pedig nemmel voksoltak. Amikor a párt elnöke megállapította az egyéni szavazás összesített eredményét, a KB tagjai ünnepélyesen elénekelték az Internacionálét.

A KB második napirendi pontjában Thürmer Gyula tartott szóbeli előterjesztést a párt belső helyzetéről s az időszéri feladatokról – amelyet az alábbiakban ismertetünk. A napirend keretében a testület elfogadta 2005 második félévének üléslistáját (lásd a 4. oldalon).

A Központi Bizottság – élve hatáskörével – feloszlatta a XVIII. kerületi elnökséget a párt budapesti elnöksége, illetve a jászberényi 2-es számú alapszervezetet a városi elnökség kezdeményezésére.

(Részletes beszámoló a 4. oldalon)

Kedves Elvtársak!

Lenin Az áprilisi tézisek vitájában így fogalmazott: „Én azt javaslom, hogy Kommunista Pártnak nevezzük magunkat... a hivatásos szociáldemokraták többsége elárulta a szocializmust... Félnék felidézni a régi emlékeket? De ha fehéreműt váltunk, először le kell vetni a piszkosot, hogy aztán felvehessük a tisztát.”

Ma útjára indítottuk a párt-szavazást. Három célt akarunk elérni:

Egyrészt, megmutatni a magyar dolgozóknak, hogy van olyan párt, amely értékül él és dolgozik. Ez a párt nem a Fidesz, nem az MSZP, hanem a Munkáspárt. Értessük meg mindenkivel, hogy 2006-ban nem a bal- és a jobboldal kö-

THÜRMER GYULA BESZÉDE

zött választ az, aki a Fidesz és az MSZP közül akar választani.

Magyarországot két jobboldali párt uralja. Az MSZP a multinacionális tőkét hozza ránk. Kiárúsítja a Malévet, kiárúsítja utolsó nemzeti értékeinket. Nem akarunk a külföldi nagytőke gyarmatán rabszolga-ként élni.

A Fidesz az egyházak uralmát akarja visszahozni. Tiszteljük a magyar egyházak történelmi szerepét, de nem akarjuk az egyház és az állam összeolvasztását, nem akarjuk, hogy az állami vezetők minden ünnepen a Bazilikában üljenek.

Értse és lássa mindenki: egy hiteles, szavahihető, valóságos baloldali párt van, és ez a Munkáspárt. Aki 2006-ban nem akarja sem a Fidesz portékáját, sem az MSZP áruját, választhatja a Munkáspártot.

Másrészt, jelezni akarjuk a világ minden politikai erejének, hogy mi a kapitalizmus ellen felület nélkül küzdő, a szocializmust akaró erők oldalán állunk, s nem a megalkuvók, nem a kiegyezők, nem a kapitálalólok partján.

Harmadszor, párton belüli ellenfeleinknek is ezzel üzenjük, hogy mi kommunista pártot

MUNKÁSPÁRT
MI VAGYUNK!
A KOMMUNISTÁK

PÁRTSZAVAZÁS

2005.

Szavazólap a párt névváltoztatásáról

Megye/Bp.:

Pártalapszervezet:

A Munkáspárt Szervezeti Szabályzata szerinti párttagok kizárólagos joga, hogy párttagként saját döntésén a párt nevének megváltoztatásáról. A párttagok részéről a Központi Bizottság határozza meg (Szervezeti Szabályzat III. e) és d) pont).

A Munkáspárt 21. Kommunista Kongresszusa kezdeményezte, változtatást meg kívánunk tenni. A párt új neve jobban fejezte ki az alábbiakat:

- a Munkáspárt marxista-kommunista párt;
- a Munkáspárt következetesen küzd a tőke uralma, a kapitalizmus ellen, a munkásság, a dolgozó emberek érdekében;
- a Munkáspárt internacionalista párt, a nemzetközi kommunista mozgalom része;
- a Munkáspárt nemzeti párt, amely a magyar kultúránk, népművészetünk, nyelvünk, szokásaink és értékeinket.

A Munkáspárt Központi Bizottsága 2005. augusztus 13. és szeptember 30. közötti ülésén elfogadta a párt névváltoztatását.

Élve tagsági jogommal, abban a kérdésben, hogy a párt új neve legyen **MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT**, az alábbiak szerint szavazok:

Név: Tagkönyvszám:

IGEN NEM Aláírás:

Kelt:

akarunk, nem engedjük eltéríteni a párt politikáját, és mindaddig folytatjuk a harcot velük is, amíg a pártban vissza nem állítjuk a rendet.

Magyarország sorsát két jobboldali párt dönti el. Ebben a harcban a Munkáspárt a valóságos dolgozó érdekek kifejezője. Az erőviszonyok kiegyensúlyozottsága miatt 2006-ban a Munkáspárt eldöntheti, ki lesz a győztes.

Kedves Elvtársak!

A Munkáspárt sajátos belpolitikai helyzetben küzd. Magyarország sorsát két jobboldali párt dönti el. A sors úgy hozta, hogy az MSZP és a Fidesz között viszonylagos egyensúly van, és rendkívül kiélezett harc folyik a hatalomért. Ebben a harcban nincsenek jó fiúk és rossz fiúk. Az MSZP megtartani akarja a hatalmat, és nem válogat az eszközökben. A Fidesz megszerezni akarja a hatalmat, s ugyancsak nem finnyás a módszereiben.

Ebben a harcban a Munkáspárt a valóságos dolgozó érdekek kifejezője. Az erőviszonyok kiegyensúlyozottsága miatt 2006-ban a Munkáspárt eldöntheti, ki lesz a győztes. 2004-ben az MSZP mellé áll-

tunk, és győztek. Ma az MSZP két dolgot tud rólunk: képesek vagyunk erőnket mozgósítani, amit megmutatott a tavalyi népszavazás, másrészt tudják, hogy 2006-ban nem fogjuk őket támogatni.

Éppen ezért folyik háború ellenünk. Az MSZP vezetése ezért úgy döntött, hogy még 2006 tavasza előtt szétveri a Munkáspártot, és így megszerzi a mi szavazatainkat. A Vajnai-vezette pártellenzék ezért objektíve az MSZP céljait szolgálja.

Vajnaiék háborúja egy éve folyik ellenünk. Nem szabad megijednünk. Ha elemezzük az előző egy év folyamatait, nyugodtan kijelenthetjük: nem kell aggódnunk.

Először is, a pártellenzék képviselői alapvető céljukat mindeddig nem tudták elérni, a Munkáspártot nem tudták szétverni, térdre kényszeríteni. A Munkáspárt él, a Munkáspárt önálló és független, a Munkáspárt készül a választásokra. Zavartan, egyes helyeken dezorganizálva ugyan, sok gondnal és problémával, de élünk.

Másodszor, a pártellenzék átfogó stratégiai támadása megtört. Számos területen megtartottuk az ellenszert, mozgósítottuk a tagságunkat.

(Folytatás a 4. oldalon)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Augusztus 10. A teljes amerikai csapatkivonás Irakból 2006 nyara előtt semmiképp nem valószínű – nyilatkozta egy amerikai illetékes. Az USA védelmi minisztériuma szerint a jelenlegi biztonsági helyzeten a választások nem fognak változtatni, a lázadás nem fog alábbhagyni és megmaradnak a gazdasági és politikai fejlődésbeli hiányosságok is.

Augusztus 11. Két hónappal a választások lezárása után még mindig nincs kormánya Bulgáriának. A nyertes szocialista párt nem tudta megszerezni a kormányalakításhoz szükséges többséget, és erre az ellenzék pártjai sem voltak képesek. A kudarc miatt halasztódhat az ország EU-belépése, illetve a súlyos árvízhelyzet is központi irányítást igényelne. Elképzelhető, hogy nagykoalíció jön létre az eddig kormányzó Szakszkoburgotszki Nemzeti Mozgalmával.

Parvanov bolgár elnök, Sztanisev miniszterelnök-jelölt és Szakszkoburgotszki exminiszterelnök

Augusztus 12. Az iráni nukleáris fejlesztések ügyében kompromisszumos határozatot hozott a Nemzetközi Atomenergiai Ügynökség (NAU). Egyfelől felszólította a közép-keleti országot, hogy hagyjon fel a nukleáris üzemanyag gyártásával, másfelől viszont nem javasolta, hogy az ügyet – az USA kérésének megfelelően – az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé utalják. Teherán szerint az atomprogram kizárólag békés célokat szolgál.

Augusztus 13. Megnyílt a X. Nemzetközi Finnugor Kongresszus Joskar-Olában, az Oroszországhoz tartozó Mari Köztársaság fővárosában. Tizennyolc ország hatszáz tudósa, köztük harmincöt magyar tanácskozik a rokonyelvek helyzetéről, de szó lesz etnopolitikai problémákról, a finnugor és más népcsoportok együttélésének gondjairól is.

Augusztus 14. Az Európai Unió arra készül, hogy fokozottabban összehangolja a tagállami drogstratégiákat, mivel az országok önmagukban képtelenek megbirkózni a drogdéllel. A 15–34 év közötti európai fiatalok egy-tíz százaléka kipróbálta már a kokaint, s egyre többen szívnak marihuánát, illetve növekszik az extasy-fogyasztás is.

Augusztus 15. Izrael megkezdte 1967-ben megszállt Gázai övezet kiürítését. Ez az első eset, hogy a zsidó állam olyan területről vonul ki egyoldalúan, amelyet a palesztinok maguknak követelnek. Több ezer telepes tiltakozik az akció ellen; aki a két nap túrelmi idő elteltével ellenáll, azzal szemben erőszakot alkalmaz az izraeli hadsereg.

Augusztus 16. A II. világháborús japán fegyverletétel hatvanadik évfordulóján közleményben kért bocsánatot a japán miniszterelnök az ország ázsiai gyarmatosításáért és hódításáért. Hongkongban és Pekingben tüntetések voltak – az utóbbi években erősödtek a Japán-ellenes érzelmek a környező államokban.

Diktátorok pénzmosása egy amerikai bankban

A washingtoni vezetés gyakran vádolja korrupcióval és a feketepénzek „fehérítésével” a számára nem tetsző kormányokat, de elnéző, ha „baráti” diktatúrákról van szó. Az amerikai főváros diplomáciai köreiből is jó kapcsolatokkal rendelkező Riggs Bank évtizedeken át vezette a volt chilei diktátor, Augusto Pinochet számláit és fedezte titkos manipulációit.

A demokrata Carl Levin és a köztársaságpárti Norm Coleman amerikai szenátorok március közepén terjesztették be a „piszkos” pénzek tisztára mosásával foglalkozó legutóbbi jelentésüket a szenátusban. A törvényhozók azt állítják, hogy „egy titkos pénzügyi hálózat működött a tábornok javára az Egyesült Államokban és más országokban”. Pinocheték mintegy 125 bankszámlájának a negyedét a Riggs Bank kezelte, de a család partnere volt a Bank of America, az angol HSBC, a spanyol Banco Santander és más pénzintézetek is. A szenátorok becslése szerint a diktátor számláin mintegy 13 millió dollár gyűlt össze, de szakértők azt állítják, hogy ez elérheti a 18-20 millió dollárt. Carl Levin kijelentette, hogy a Riggs nem tájékoztatta sem a rendőrséget, sem az ügyészséget a tábornok ügyleteiről.

A spanyol bíróság megkeresésére az emberiség elleni bűntettekkel vádolt Pinochetet az angol hatóságok 1998 októberé és 2000 márciusa között házi őrizetben tartották Londonban, és bankszámláit is befagyasztták. A jelentés megállapította, hogy a bírói döntés ellenére a Riggs 1999-ben 1,6 millió dolláros átutalást eszközölt Londonból az USA-ba. A vizs-

gálat szerint a bankszámlák megnyitására Pinochet több álnévet és hamisított útlevelet használt. A tábornok jól ismerte a Riggs elnök-vezérigazgatóját, Joe L. Allbrittont és feleségét, akiket chilei látogatásuk során a santiagoi katonai klubban vendégül látott.

Az amerikai bankban történt ellenőrzést valamint az ügyészség közbelépését követően a mintegy hetven éve működő pénzintézet vezetői kénytelenek voltak felelősségüket elismerni, és kötelezettséget vállaltak 16 millió dollár összegű kártérítés kifizetésére, amiből mintegy nyolcmillió dollár jut a chilei diktatúra áldozatainak a kárpótlására. A Riggs tavaly megvásárolta a PNC Bank, de a szerződés csak a közelmúltban lépett hatályba. A bankfúzió megkönnyítette a korábbi vizsgálatok lezárását és a „piszkos” pénzekkel kapcsolatos további támadások elkerülését.

Pinochet ügyletei azonban amatőr mesterkedésnek tűnnek a Riggs Bank másik hírhedt ügyfelének, Eguenlítő-Guinea diktátorának, Teodoro Obiang Nguemának a „megtakarított” hétszázmillió dollárja mellett. A negyedszázada hatalmon lévő Nguema a mintegy félmillió lakosú országot saját birtokként kezeli. A kilencvenes évek

elején a kutatók gazdag lelőhelyeket találtak Eguenlítő-Guineában, amely Angolát és Nigériát követően a szubszaharai régió harmadik legnagyobb olajtermelőjévé vált. A hatalmi klánnak fizetett kenőpénzek jóvoltából az amerikai vállalatok monopolhelyzetet élveznek az országban.

Az olajjövendelmek 1993-ban kétmillió, 2000-ben 210 millió és 2003-ban már 700 millió dollárt értek el, de a lakosság 65 százaléka napi két dollárból kénytelen megélni. Eguenlítő-Guinea washingtoni nagykövetsége 1995–2004 között a Riggs Bankban mintegy hatvan bankszámlát nyitott, amelyekhez csak az ország vezetői és családtagjaik férhettek hozzá. A szenátorok jelentése szerint „a bank szemet humyt a korrupciós pénzek felett”. A párizsi Le Monde Diplomatique azt írta, hogy Simon Kareri, a Riggs régióért felelős munkatársa sokat tudna mesélni, de a vizsgálóbizottság előtt a bankár megtagadta a választ. Kareri rendszeresen, havi két alkalommal hárommillió dollárt helyezett az elnök számlájára.

Az Amnesty International polgárjogi szervezet viszont a foglyok kínzásával vádolta meg az ország vezetőit. A 2001. szeptember 11-ei merényletek óta az USA csökkenti a közel-keleti olajtól való függőségét, ezért féltékeltetődtet Nyugat-Afrika szerepe. Az utóbbi években Bush elnök többször tárgyalt katonai kérdésekről és az energiaellátás

biztonságáról az afrikai vezetőikkel, köztük Nguema elnökkel is. A nyugati országok többsége azonban elfordult a kellemtlenlenné vált partnertől és több állam bezárta malabói diplomáciai képviseletét is. Az amerikai nagykövetség viszont újra megnyílt az ország fővárosában. A politikai elit hasznát húzhat abból is, hogy Eguenlítő-Guinea az utóbbi időben a Latin-Amerika és Európa közötti kábítószercsempészet fontos tranzitállomásává vált.

A nemzetközi sajtó leleplezése miatt Nguema megszűntette bankszámláit a Riggsnál, és a Pinochet-ügyből ismert Banco Santanderrel valamint a HSBC-vel került kapcsolatba. A diktátorok „piszkos pénzeire” a 2001. szeptember 11-ei merényleteket követően „a terrorista szervezetek finanszírozásával” kapcsolatos szenátusi vizsgálatok derítettek fényt, mivel a bizottság tagjai ellenőrizték egyes diplomáciai képviseletek pénzmozgásait is. A szenátusi bizottság jelentése csak a jéghegy csúcsát jelenti, és több afrikai vezető titkos számláját még sűrű homály fedi.

A Riggs történetéhez tartozik, hogy a kilencvenes évek végén a bank egyik csúcsvezetője az elnök nagybátyja, Jonathan Bush lett, aki bőkezűen finanszírozta unokaöccse választási kampányait. Allbritton elnök-vezérigazgató a Bush család régi barátja, és részt vesz az elnökről elnevezett „George Bush Alapítvány” pénzeinek a kezelésében is. **Lengyel**

Szinte genocídium

A cím második szavának magyar nyelvi megfelelője: népirtás. Aligha számít túlzásnak az olyan megállapítás, miszerint ami a háborúra szövetkezett haderők iraki viselt dolgaiat illeti, egy vétnél nép kíméletlen irításával volt egyenlő. Ártatlan iraki állampolgárok (köztük nők, gyermekek) tucatjainak szinte napi gyakorisággal kellett erőszakos úton elpusztulnia kizárólag azért, mert az amerikai katonai parancsnokok és fegyvertársaik által terrorista tűzfészeknek minősített körzetekben éltek. Holott az emberiség békepárti része tudja, hogy Irakban nem a terroristák, hanem mindmáig a hazafiak hadakoznak a nemzetközi jog normatíváinak „fügét mutató” megszállók ellen. Bárhogy tagadják az illetekesekeket, s bárhogy igyekeznek legálissá kozmetikázni Irak-béli jelenléteiket, amit az iraki nép rovására elkövettek, tömegmészárlás és eszement rombolás volt.

A helyzet vaskos pikantériája, hogy miközben tucatnyinál is több ország katonái közvetlenül vagy közvetett módon részt vesznek az iraki háborús kalandban, s pusztítottak tízezreket a saját hazájukban, a háború elrendelői és levezénylői háborogtak, s még ma is azt teszik, az országukat fenyegető várható és tényleges terrortámadások miatt. Holott evidensnek tűnhetne számukra, ha egy – más országokat nem fenyegető – szuverén ország lakosságával szemben elkövetett gaztettek nem maradnak válasz nélkül. De mivégre várhatná el bárki, hogy hazájának gátlástalan lerombolásához, vétnél honfitársai tízezreinek kíméletlen lemészárlásához jó képet vágjon?

Előre beprogramozható volt, hogy az Irakot megszálló szövetséges haderők katonái által okozott gyehenna túlélői törleszteni fognak. Vaskosan tévedtek, akik olyan gondolatokkal állalkoztak a háborús kalandra, hogy az irakiak felszabadítóként fogadják majd őket, s ázsíójuk növekedni fog az ottani lakosságra oktrojált amerikai demokrácia által. Ellenkezője történt. A hódítók golyózáppal szembesültek virágos helyett. Amerika neve pedig szitokszóvá vált az arab országok többségében.

Köztudott, hogy a sérelemokozás

mindaddig nem vált ki konfliktust, ameddig eltűri a sértett a bántalmazást. Hajcihő akkor keletkezik, ha a megtámadott – még ha gyengébb is – visszaüt. Mégpedig úgy és olyan eszközök alkalmazásával teszi, ahogy és amilyennel tud.

Mert ilyen-olyan ürüggyel lehetett Szaddam Huszeint gyűlölni, a világpolitikából különféle indokokkal kiiktatandó személyiségnek kiiktatni. De nemzetközi csendőrszerepben tetszelegve, nem létező tömegpusztító fegyverek után kutakodva mérsáros feladatra vállalkozni, s népet halomra öldödni, következképp a neki tulajdonított több évtizedes sírokat – demokráciaterjesztés ürüggyén – néhány napos-hetes sírgödrökkel kompenzálni még Amerikának sem lehet törvényes eszközökkel.

A békeszerető emberiség háborúja nyomán az ENSZ főtitkára is megsokalta az irakiak ellen folytatott drasztikumot. Világgá röptette elmarasztaló véleményét, miszerint: „Irak megtámadása törvénytelen volt, sérti az ENSZ Alapokmányát!”

Felvetődik a kérdés: az Irak megtámadását látszólag mindvégig ellenző, de az agresszort utóbb kritikátlanul kiszolgáló vazallusok ezek után vajon mire várnak még?

Dr. Südi Bertalan

Kubai siker amerikai bíróságon

A Szabadság már többször foglalkozott a 2001-ben, kémkedés és gyilkosságra való felbujítás vádjával Miamiában életfogytiglani börtönnel illetve tizennyolc évi szabadságvesztéssel sújtott öt kubai hazafi ügyével. Az elítéltek a Miamiában élő kubai emigránsok között végeztek felderítő munkát. Az anyaországban terrorista akciókat is elkövető szélsőséges csoportok tevékenységéről 1998 júliusában részletesen informáltak a FBI-t is, de az amerikai hatóságok néhány hónap múlva őrizetbe vették őket.

Az atlantai 11. számú Fellebbviteli Bíróság három bírája 2005. augusztus 9-én egyhangúlag hozott határozatukban elfogadták a védőügyvédek érveit, és a korábbi ítéletek visszavonásáról döntöttek. A bíróság megállapította szerint nem volt igazságos és elfogulatlan a Miamiában hozott ítélet, ezért az öt kubainak „joga van egy pártatlan környezetben lefolytatott eljáráshoz”. A négy éve lezajlott perben ítélkező bírák ugyan nem a szigetországból származtak, de a Miamiában székelő szélsőjobbaldali csoportok által szított Kuba-ellenes hangulatban hozták meg döntésüket. Az atlantai ítélet ellen az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságához lehet még fellebezni, de egyelőre nem ismeretes, hogy a küld képviselője él-e a lehetőséggel.

Ricardo Alarcon, a kubai parlament elnöke a Caracasban rendezett, XVI. Világifjúsági Találkozón tartott sajtókonferenciáján „győzelemként” értékelte a fellebbviteli Bíróság döntését. Alarcon hangsúlyozta, hogy az amerikai hatóságoknak „nincs törvényes alapjuk fogva tartani az öt kubait”, mivel jogilag ártatlanok és nincs semmiféle vád ellenük”. A kubai elnök érthetetlennek tartotta az amerikai kormányzat hallgatását a terrorizmus ellen harcoló kubaiak esetleges szabadon bocsátása ügyében.

Washington kettős mércéjét mutatja, hogy még nem állították bíróság elé és nem adták ki sem Venezuelának, sem Kubának a CIA által kiképzett terroristát, Luis Possada Carillest. A kubai származású Carilles egyik kiterelője volt a Cubana légitársaság Caracas–Havanna útvonalon közlekedő DC-8-as gépe ellen 1976-ban elkövetett merényletnek, amely 73 személy halálát okozta.

A kubaiak hősként tisztelik a különböző amerikai börtönökben, egymástól elkülönítve őrzött öt honfitársukat, René Gonzálezt, Ramon Labaoínót, Gerardo Hernándezet, Fernando Gonzálezt és Antonió Guerrerót, akiknek a kiszabadítása érdekében a világ különböző részein több száz szolidaritási bizottság alakult.

– Tudósítónktól

„Farok csóválja a kutyát”

Vezető zsrnaliszta búcsúztatásán vettem részt a közelmúltban. A barátok, pályatársak, tisztelők alkotta sokadalomban azon vidéki lap munkatársai is jelen voltak, melynek közel két évtizedig rendszeresen publikáló külsője voltam a szocializmus idején. A szertartás után egyikükkel – azóta nyugdíjas már – eszmét cseréltünk a temető bejáratánál. Közben a hajdanvolt szebb idők is szóba kerültek. Jó szível emlékezett vissza az „átkosra”; nem palástolván, hogy bizony sokkal jobb volt a közérzete akkor, mint a mostani fenenyagy „demokráciában”.

Miközben élcelődtem volt kollégámmal, hogy talán a korabeli fiatalság iránti nosztalgia mondatja vele mindezt, váratlannul figyelmeztetett:

– Halkabban beszélj; itt áll mellettünk a főnök.

– Ki az?

– Hát a főszerkesztő. Tudod, a politika hatása „begyűrűzött” a szerkesztőségi szobákba is. Az utóbbi választások óta ő sem szívesen hallgat múlt ére nyeit méltató vagy a jelent bíráló véleményeket.

– Megértelek; de itt és most „hogyan kerül a csizma az asztalra?”

– Úgy, hogy nyugdíjasként is dolgozom még a lapnak, s nem szeretnék kegyvesztett lenni.

– De hát, ha nem is baloldali, de baloldali zászlót lobogató kormányt van az országnak; mitől kellene tartanod?

– Ez igaz – fogta halkabbra a szót –, csak hát tudhatnád: alkalmasint „farok csóválja a kutyát”.

Disputánk félbeszakadt. Távozás közben még partneremre néztem. Láttam az arcán, hogy megkönnyebbül.

Hazafelé menet egy szakállas bölcsesség jutott eszembe. „A demokrácia annyit jelent,

mint félelem nélkül élni”. Valószínűleg ebből következik, hogy a foghíjas demokráciákban (mint amilyen a miénk is) az emberek többsége két okból óvakodik az igazság kimondásától: félelemből vagy érdekből.

Emlékszem, az idézett megállapítást – Bibóra hivatkozva – milyen sokan ismételték a rendszerváltó „apostolok” közül. Hozzáteve, hogy olyan társadalmi berendezkedés következik ezután Magyarországon, melyben csak és kizárólag a bűnözőknek kell félni.

Az eset apropóján kérdezem: miféle demokrácia valósulhatott meg ott, ahol a véleményekért helyi hatalmasságoktól, állásvesztéstől vagy mellőzésről kell tartani, s ahol civil kurázi szükegettetik az őszinte szó kimondásához?

Mert aligha kérdéses: demokráciahiányos állapot van ott, ahol az ember saját gondolatainak őszinte közlése helyett csak azt mondhatja kockázat nélkül, amit mások elvárnak tőle; ahol az őszinteséget büntetik, a képmutatást jutalmazzzák, s ahol hatalmi eszközökkel vetnek véget a vitának – érvek ütköztetése helyett.

S. B.

RÉGI IDŐK KENYERE

Egész generációk nőttek föl rajta. Nagymutter megkente igazi vajjal, mely akkor még szintén olcsó volt, tett rá paprikát vagy retket, és rohanhattunk vissza a térre focizni.

Finom volt. Nagyon szerettem az akkori kenyeret, úgy negyven évvel ezelőtt. Táplálónak érzem, egészségesnek, s az akkori pékek még mindent beletettek, amit kellett.

És olcsó volt! Mindenki megvehette! Bizony, abban az időben szinte állampolgári jog volt az olcsó és jó kenyér. A munkával együtt. Vagyis joga volt mindenkinek enni, dolgozni és lakni valahol...

Ilyenkor, augusztus vége felé már akkor is szinte felpörgött a nyár. Minden kiscsávó boldogan várta az augusztus 20-át, mely úgy emelkedett ki a forró nyári porból, mint egy világtitortony.

Nekünk nem kellett külön magyarázgatni a tévén, mint manapság, hogy miféle ünnep ez, mi már megtanultuk egész kiskorunkban: ez a nap az államalapítás, a szocialista alkotmány és az új kenyér ünnepe. Vagyis a létünk és az élet ünnepe. Hisz akkoriban ezek a dolgok ezt jelentették. És jelentétek mai is, ha lenne értelme az ünneplésnek.

De amikor egy nép ellen háborút folytat a saját uralkodó osztálya a gazdasági cél-szerűségekre és a kapitalista versenyképességre hivatkozván, akkor vajon van-e oka és kedve a csendes dolgozó többségnek ünnepelni?

Hiszen a rendszer ezen a napon sem csinál mást, mint saját magát tömjénezi. Pedig gagyi az egész. Olcsó színészkedés, hazugság, csalás és a nép ámtása.

Elpuffogtatni százmilliókat, kiüntetéseket osztogatni a bennfenteseknek, ragyogó banketteket ülni és elhítni velünk, hogy milyen jó nekünk, hogy ilyen gazdag és csillogó burszujok ülnek a nyakunkon.

„Kenyer és cirkusz kell a plebsnek!” – ezt még a régi római császárok is tudták, ám a mai uralkodók már nem ismerik ezt az ősi leckét. Bár cirkusz az van doszt. Elég, ha csak a pénzügyi botrányokra gondolunk, vagy egyszerűen belépünk a parlamenti ülésterembe, ...de kenyér... az nincs. Vagy ha netán van, az se valódi. Szétesik, ha megszeged, s néha olyan ízetlen, mint a fűrészpör. Persze, hiszen tele van adalékokkal, sietnek vele, nem dagasztják meg eléggé, s szinte felfűjják levegővel. És megpróbálják minél olcsóbban

kihozni, ebben a szörnyűséges és kegyetlen árversenyben.

Hol van már a régi idők kenyere? Régen a parasztemberek kereszteret vetettek rá, mielőtt megszegették. Tiszteletre méltó szokás volt. Ma már csak kevesen tisztelik a kenyeret. És kevesen tisztelik az életet. De mi, akik még megmaradtunk ebben a gondolkodásban, próbáljunk meg meggyőzni másokat is, hogy ez mennyire fontos lehet...

És ünnepeljünk mi mégis ezen az augusztus huszadikán. Ha másért nem, magunkért. Hisz országunk a vérzivataros századok ellenére még mindig megvan, a kenyér pedig kenyér, legyen az bármilyen. És az élet, amit jelent, nagyon fontos.

Mi az új kenyérről azt a régi kenyeret, az igazi kenyeret ünnepeljük. Talán egyszer még eszünk olyat. Talán, ha nem törődünk bele oly könnyen a sorsunkba...

Magyarország, Magyarország! – éneklje a fekete hajú lány. A Szőke Tisza, a Kéklő Duna, az Aranyló Búzamezők és a Suhogó Zöld Erdők, a lüktető városok hazája. És a forró friss kenyér illatáé. S a szikrázó fénykéé a Gellérthy fölött...

Fort András

A Rokonok országa vagyunk

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem véletlenül terjedt el: az első millió eredetéről nem illik érdeklődni! Mert kiderülhet, miből lett a bányá, a szőlőbirtok vagy a félmegegyési szántóföldi határ! Esetleg a privátizáció révén az új vállalat felügyelőbizottságában, menedzsmentjében névleges tagság! De van, akinek hűskombinát adatik, tejgyár és egyéb feldolgozó üzem, nemzeti kincs – magyar kézben. És az állástalanok száma százezrekre tehető, köztük pályakezdők, fiatalok, gyermekes anyák. Nincstelenség. Akiknek a száma nőttön-nő.

De ha egy kicsit megkavarják a vagyonosok viszonyait, hamarosan kiderül, valamennyi rokon, de legalábbis „tejtésztvér” a kollégiumi szálláshelyben, az egyetemi padisorban – rokonok a pénz, a vagyon, a birtoklás imádatában.

A köztétét, a minisztériumot nem érdekli

Persze az ügyeskedők közt nem kevesen valódi „vérségi” rokonságot alkotnak. A polgármester sógora, veje, a képviselő menyé, az igazgató nénikéje, az elnök retyerutyája – valamennyi érdekelt a „közeli” kft-ben, bt-ben avagy csupán hitelnyújtásban, elfogadásban. És a szállítások, beruházások haszna, valamely értékes koncesszió elnyerése, mind-mind őket illeti. És hol a sor vége?

Kormányok jöttek-mentek másfél évtized alatt. Választóikat mesékkel ámtították, becsületet, helyreállított igazságot, lelkiismeretet, nemzeti ügyet, magyarságot emlegettek. Aztán a munkahelyteremtésből mo-

dem rabszolgaság lett, a megélhetésből bizonytalanság, a bűnözés az egekig ér – közben nőttek a vagyonok! Új fogalmak keletkeztek: fokozottan hátrányos helyzetű, megélhetési bűnözés, leszakadt országrész, miegymás. S valamennyin a sajnálkozás, a „megértés” – de zabot nem! Inkább szónokolni, interpellálni, „ráfgérni” a társadalmi bajokra, mint hathatósan intézkedni.

Hja, kérem, akinek isten a barátja (rokona), az könnyen üdvözül. E mondás soha igazabb nem volt! Ezért időszerű Móricz regénye.

És most az olvasott ember meglepődik: miért nem lett korábban film a Rokonokból? Miért most kell vászonra vinni egy korrupt társadalmat, egy korrajzot – korábban talán hatásosabb lett volna a figyelmeztető történet! Igaz, nem lehetett könnyű a 370 milliót „össze-kalapolni”, a mozi költségvetését – Rózsa János producer bejelentése szerint, ennyi az elkészítés ára. Viszont a Magyar Televíziót nem érdekelte a film, miért is érdekelte volna? A kulturális minisztériumból – a miniszternek küldött levélre – egy osztályvezető javasolta: keressenek a produkcóra más partnert.

Hogy is mondta az író?

„A dolog ott dül el, hogy kié a világ?...A Tőkéé? Vagy a Munkásé? Vagy az államé... Ma az a bizonyos, hogy az állam fölibe van építve az Embernek... Az Állam az emberek szemében misztikus hatalom. Öncél!”

Mártonfy Mihály

Bács-Kiskun megyei hegyközségek nincstelensége

A tíz évvel ezelőtt alakult hegyközségeket állami adatszolgáltatási kötelezettséggel is megbízták, s az uniós csatlakozás megduplázta tennivalóikat. Az ország kasszájából kapnak pénzt működésük támogatására, de a hegyközségek panaszkodnak, mert nem tudják fedezni kiadásait, ugyanis a tavalyi ellátási összeg kevesebb mint a felére csökkent.

A fentiek aggasztják a Bács-Kiskun megyében működő hegyközségeket is, mert valamennyi helyen, Hajóson, Nemesnádudvaron, Baján, Kecelen, Kecskeméten és Kiskunfélegyházán attól félnek, hogy a szükséges anyagi fedezet nélkül nem tudnak eleget tenni a kormány megbízásainak. A Bács-Kiskun megyei hegyközségek kilátástalan helyzetéről hat hegybíró, Hajósról Wilhelm András, Nemesnádudvarról Frank Tamás, Bajáról Sümegi

Tibor, Kecelről Füleki László, Kecskemétről Sági Tamás, Kiskunfélegyházáról Sebl László adott tájékoztatást.

A hajósi hegyközségnek a szükségesnél jóval kevesebb a pénze, tavaly egymillió forint állami támogatást kaptak, az idén ennél lényegesen kevesebbet, s így nem tudják ellátni a gazdák megfelelő érdekképviseletét.

A nemesnádudvari hegyközségre is adatszolgáltatási kötelezettséget róttak, s ezért eddig

350 ezer forint támogatásban részesültek. Ebből maradt száz-ezer forintjuk, s ha kifizetik a számláikat, üres marad a kasszájuk.

Baján már kifizették a hegyközség számláit, s elfogyott a pénz. Várják, hogy a Hegyközségek Nemzeti Tanácsa az ígéretnek megfelelően utalja, ami jár nekik. Tavaly a költségvetésből csaknem 12 millió forintot kapott a borvidék, az idén eddig 2,8 milliót juttattak nekik. Abban bíznak, hogy hamarosan ismét kapnak hárommilliót.

A keceli hegyközség viszonylag jobb helyzetben van, mert jelentősek a saját bevételeik. Nekik is hiányzik az állami támogatás, de számításaik szerint az idei évet kigazdálkodják. Arra kényyszerülnek, hogy jövőre megemelik a hegyközségi díjakat.

A kecskeméti hegyközség helyzete elfogadható, mert vannak tartalékaik. Kaptak csökkentett állami támogatást, s a tagok másfél millió forintos járulékfizetése elegendő lesz arra, hogy az idei évet kigazdálkodják.

A kiskunfélegyházi hegyközség is anyagi gondokkal küzd, mert kevesebb állami támogatást kapnak. Az is elkészteti őket, hogy a gazdák lehetetlen helyzetbe kerültek. Tavaly rendkívül alacsonyak voltak a felvásárlási árak, s az idei kilátások is kedvezőtlenek. A szőlősgazdáknak nem éri meg termeszteni, mert ráfizetnek.

Tarnai

A hegyközség egy vagy több település termelői és felvásárlói által a tevékenységükhöz fűződő közös érdekeik előmozdítására, valamint az általuk előállított termékek származás-, minőség- és eredetvédelmére létrehozott köztestület.

Hegyközséget azokon a borvidéki településeken kell alakítani, amelyek közigazgatási területén legalább ötven hektár árutermő szőlőültetvény van és ezek az ingatlanok legkevesebb tíz termelő használatában vannak.

A hegyközség: a minőségvédelem érdekében összehangolja tagjai tevékenységét, gondoskodik a működési területéhez tartozó szőlők őrzéséről, a számítógépes nyilvántartásában foglalt adatokat rendszerezi és összegezi, s azokat a hegyközségi tanácshoz továbbítja, a szőlőültetvényekkel kapcsolatos támogatások igénybevételével összefüggő adatokat szolgáltat a támogatást folyósító szervnek, szolgáltatásokkal és szaktanácsadással segíti tagjai gazdálkodását, a jövődéki ellenőrzés elősegítése céljából adatokat továbbít a vámhatóságnak, védi a település termelőinek érdekeit, feltárja a település termékeinek származásvédelmét sértő cselekményeket, ellenőrzi tagjainál a rendtartásra vonatkozó jogszabályok betartását.

Meggyőző többség a kommunista név mellett

(Thürmer Gyula beszéde, folytatás az 1. oldalról)

Harmadszor, a Munkáspárt a kezdeti bizonytalankodás és esetenkénti reagálás helyett az idén tavasztól átfogó mozgalmasba ment át, ezzel a stratégiai kezdeményezés a mi kezünkben van. Ennek fő eleme a kommunista név felvételére tett javaslat volt.

Negyedszer, a Munkáspárt többsége mellett áll a nemzetközi kommunista mozgalom minden meghatározó ereje. Ezt a legutóbbi időszakban világosan tudtunkra adták Athénban csakúgy, mint Pekingben és Moszkvában.

Ezek az alapvető tények határozzák meg a helyzetünket. Elkésztetésre nincs okunk. Sok munka áll előttünk, de ezt a munkát képesek vagyunk elvégezni.

Mi volt ellenfeink stratégiai támadásának lényege és mi lett a következménye?

1. Meghirdették az „össze-fogás” hamis és félrevezető jel-szavát. Összefogást, úgymond, minden „MSZP-től balra álló erővel”. Tagságunk túlnyomó többsége az eltelt egy évben megértette, hogy ilyen erők a valóságban nincsenek, és az egész jelszó nem más, mint kísérlet arra, hogy a Munkáspártot az MSZP szolgálatába lássák tegyék. Mi világos választ adtunk: a Munkáspárt sem az MSZP-vel, sem a Fidesszel nem megy, mi önálló utat járunk.

2. Megkísérelték kisajátítani a vörös csillagot. Azt a vörös csillagot, amelynek megvédéséért nem egyes személyek, hanem pártunk egésze küzdött az elmúlt években. Vajnai egyéni eskedése, kalandorsága sok ember előtt lejáratta őt. A július 6-ai magánakciója pedig világosan megmutatta, hogy a csillagot csak egy erős párt szerezheti vissza fejelemmel. A Vajnai-féle akciók nemcsak hogy nem segítenek, de veszélybe sodorhatják a pártot.

3. Megkíséreltek saját nyilvánosságot teremteni, és ezzel befolyást gyakorolni a tagságunkra. Az internetes fórumuk eleinte meglepte tagjainkat, nem tudták hova tenni. Sok embert sikerült megzavarniuk. A többség azonban idővel rájött arra, hogy a pártellenzék fóruma nem a demokratikus vita helye, hanem a párt, a párt vezetői elleni közönséges mocskolódás eszköze. Nem kell velük törődni, és nem is törődünk velük. A párt alapvető sajtóeszközét, A Szabadságot nem sikerült megszerezniük. A Szabadság ma is és a jövőben is a párt többségének, a Központi Bizottság többségének akaratát és politikáját fogja kifejezni.

4. Megkísérelték a polgári bírósági rendszert a maguk javára hasznosítani. Sajnos, ebben értek el sikert. Elsőfokon ők nyertek. Mi fellebbeztünk, meglátjuk, mi lesz a másodfokon. Vajnaiék sikere azonban nem ez. Vajnaiék akkor győztek, ha mi megrettenünk a bírósági ítélektől, ha elhisszük, hogy Vajnainak igaza van, ha a polgári bíróság neki ad igazat. Elvtársak, Vajnai és a párt többségét mély politikai kü-

lönbség választja el. Mi kommunisták vagyunk, ő nem kommunista. Mi a Munkáspárt javát akarjuk, ő az MSZP malmára hajtja a vizet. Mi a Munkáspártot akarjuk erősíteni, ő a mi pártunkat akarja szétverni. Vajnai eldöntheti-e ezt a vitát egy bíróság? Nem, elvtársak, a párt többsége szemében Vajnai akkor is a párt ellensége marad, ha két rendőr ülteti ide vissza. A jog lehetőségeit azonban mi is kezdjük megtanulni, úgyhogy Vajnai úr ne legyen nagyon nyugodt.

5. A pártellenzék megkísérelte megszerezni a párt vezető testületeinek egy részét, szétzilálni a párt belső fegyelmét. Elvtársak! Ne felejtjük Lenin szavait: „Aki csak valamelyest is gyengíti a proletariátus pártjának vasfegyelmét, az ténylegesen a burzsoáziát segíti a proletariátus ellen.”

Ez részben sikerült is. Mint tudjuk, Bács, Baranya, Heves, Zala, Somogy megye vezetése az ellenzék oldalára állt. A KB legutóbbi ülésének felhatalmazása alapján ismételtan kompromisszumot ajánlottunk ezeknek a megyei elnökségeknek.

Mi volt a javaslat lényege? Az egyik oldalon, koncentrálnunk a választásokra, tegyük félre a mély elvi és politikai különbségeket, ezekkel foglalkozzunk a választások után. A gyakorlatban ez két dolgot jelentett volna. Egyrészt, az ellenzéki megyék nem akadályozzák a többségi döntéseket, mint ahogyan tették ezt a március 12-ei KB-ülésen és a 21. Kommunista Kongresszuson is. Vagy szavazzák meg a döntéseket, vagy tartózkodjanak. Másodszor, ne erőltessék a Vajnai-Fratanoló páros visszacsempészését a pártba, mert ez politikailag elfogadhatatlan a párt többsége számára. Ha nem megyünk az MSZP-vel, akkor nem megyünk Vajnaival és Fratanolóval sem.

Cserébe azt ajánlottam, hogy a KB szemet huny a szervezeti szabályzat nyílt és durva megsértése ellen, nem kezdeményezzük további megyei elnökségek feloszlatását, sőt engedünk egy kiskaput Baranyának. Ha szabályos küldöttértekezlet tartanak, tudomásul vesszük a megválasztott vezetést, akár-kiből is álljon.

A július 18-ai megyei elnöki értekezleten Heves, Bács jelenlévő elnökei durván visszautasították a kompromisszumot. Ugyanezt közölte levélben Somogy elnöke is. Ezzel a kompromisszumkeresés időszaka lejárt. Innen tovább cselekszünk. Visszaút, természetesen, mindig van, de már más feltételek mellett.

A cselekvésünknek pedig vannak nyilvánvaló sikerei is. Szolnok megyét az ellenzéknek nem sikerült a maga oldalára állítani. Mi több, Bencsik elvtárs vezetése alatt sikerült a megyei vezetést megtisztítani az ellenzék képviselőitől, és leváltották a szolnoki városi elnököket is.

Borsod megyét ugyancsak nem tudták a maguk oldalára állítani. Megismétlem azt, amit A Szabadságban is mondtam: mi a borsodi kommunistákkal akarunk együttműködni. Ülünk le egyszer, kétszer, százszor, de cselekedjünk együtt.

Bácsban, Baranyában folyik a párt újraszervezése. Meg-

kezdjük a munkát Hevesben is.

Vas megyében, ahol a vezetési gyakorlatilag szétesett, ugyan-csak megtaláltuk azt a pontot, amelyre támaszkodva elindíthatjuk a párt újraszervezését.

Budapest a budapesti elnökség határozottan kezébe vette a rendteremtést. Csepelen a tagság nagy részének támogatása mellett kizárták Pataki Mihályt, az ellenzék egyik szervezőjét. Helyes lenne, ha a mai napon a KB támogatná a budapesti elnökség kezdeményezését és feloszlattá a XVIII. kerületi elnökséget, s ezzel megnyitná az utat a kerület megújítása előtt.

Hajdú-Bihar megyében megkezdtek a KB-többségét támogató erők megszilárdítását, és határozottan kizárták a párttal szemben fellépő személyeket.

A munka megindult, vannak sikereink, de természetesen sok idő, sok energia kell hozzá. De megéri!

Ugyanakkor, elvtársak, nem szabad megnyugodnunk. Az ellenség nem alszik. Levelekkel bombázzák a többséghez tartozó vezetőket, igyekeznek átállásra rábírnunk őket. Ilyen levelet írt minap Morva Tamás úr Bánhegyi elvtársnak. Amit kapott Morva úr, azt aligha teszi ki a kirakatba.

Az őst ki kell bírunk. Most lesz a legnehezebb. Ellenfeleink célja az, hogy a Munkáspártot szétverjék a választások előtt. Nem kötöttünk szövetséget az MSZP-vel, nem fektettünk le nekik, így a mi szavazatainkat csak úgy tudják megszerezni, ha a pártot szétzúzzák. Az idő őket sürgeti. Ezért ne lepődjünk meg semmin!

Folytatják az ideghaborút. Kapva kapnak olyan alkalmon, mint az ominózus Vajnai-bélyeg. Megkísérlik a Munkáspártot kabátlopási ügybe vinni. Ne engedjük, hogy ilyen és hasonló ügyek megzavarjanak bennünket. Ha nem látunk valamit világosan, mindig tegyük fel a kérdést: kinek használ ez vagy az? Többnyire az a hunyó, akinek ez vagy az az ügy a hasznára van. A Munkáspártnak a bélyegügyből nincs haszna, nyilvánvaló, hogy nincs is hozzá közünk.

A választási munka a következő hónapok fő tennivalója. Be kell fejezni a jelöltek állítását. Júniushoz képest van előmozdulás, előrelépés. Újabb jelöltek állítottak, illetve teljesítették a dokumentációt Csongrádban, Hajdúban, Komáromban, Pest megyében, Tolnában. Mindent összevetve 114 helyen van jelöltünk. Ez még kevés.

Mi a célunk? A Munkáspártnak legyen országos listája, minden megyében és Budapestten legyen területi listája. Legyen annyi egyéni jelöltünk, ami nem egyszerűen a minimumot biztosítja a területi listához, de egy viszonylag erős listát hoz létre.

Mi a feladat?

Egyrészt, a KB-többsége mellett álló megyékben be kell fejezni a jelöltállítását.

Másodszor, a szembenálló megyékben az elnökségnek meg kell szerveznie a jelöltállítását, és legalább a területi lista indításához szükséges

mértékben meg kell állítani a jelölteket.

Harmadszor, november 5-én szeretnénk a KB-nak bemutatni a jelölteinket. Ezt megelőzően szerződést kívánunk kötni minden jelölttel. Aki elfogadja a jelöltség politikai és anyagi feltételeit, jelölt, aki nem, az nem jelölt.

A választási munka fontos része a pénzügyítés. A mai napig a 2005. évi tagsági gyűjtés tervét mintegy harminc százalékra teljesítettük. Ebben benne van, hogy Baranya, Heves, Vas nem gyűjt, Somogy, Zala még nem fizetett be egy fillért sem.

A vállalkozói gyűjtési tervet, úgy tűnik, teljesíteni tudjuk. Tudni kell azonban, hogy a Vajnai-csoport fellépése sok vállalkozót elbizonytalanított. Minél előbb végleg leküzdjük őket, annál inkább számíthatunk a vállalkozók támogatására.

Mit kell tenni?

1. Mi, a párt vezetői mutasunk személyes példát.

2. Keressük meg személy szerint a párt megyei, kerületi, alapszervezeti vezetőit. Keressük meg a párt neves személyiségeit.

3. Mindannyiunk zsebében legyen támogatási jegy.

4. Minden rendezvényen gyűjtjük a pénzt.

5. Aktívan keressük a helyi vállalkozók és minden más ismerős, barát támogatását.

Nagyon fontos a megyei vezetések és minden más vezető helytállása. Nekünk nem elég azt mondani, hogy nehéz helyzetben vagyunk, nekünk meg kell mutatni a kivezető utat, és lelkesíteni kell párttagjainkat. Ezt várja tőlünk a tagság, a párt.

A Központi Bizottság koncentrálja teljes figyelmét és energiáját a párt megőrzésére, a pártzavazási kampány sikeres végrehajtására és a választásokra.

Ennek jegyében kérem a tisztelt Központi Bizottságot: tegyen eleget a budapesti kérésnek és oszlassa fel a XVIII. kerületi elnökséget; a szolnoki-jászberényi javaslat alapján oszlassa fel a jászberényi 2. alapszervezetet; vegye tudomásul a KB idejű üléstervét.

Kedves Elvtársak!

Kívánom: adjon erőt a következő hónapok harcához pártunk egész eddigi története. A tőkés erők minden támadása és nyomása ellenére pártunk él. Tizenhat éve a kommunista erők nem rendelkeztek tapasztalatokkal a polgári demokrácia viszonyai között folytatandó harcra. A párt tizenhat éves küzdelmének nagy eredménye, hogy megtanulta ezeket a módszereket.

Adjon erőt az is, hogy mindvégig megmaradtunk marxista-leninista pártunk, megőriztük a Munkáspárt elméleti tisztaságát.

Adjon erőt kommunista elődeink emléke. Azoké, akik 1956-ban, az ellenforradalom idején tudták, hogy helyük a munkás, a dolgozó mellett van.

Adjon erőt a létező kommunista pártok harca, a velük való együttműködés.

Adjon erőt a hit abban, hogy nekünk van igazunk, és ha képesek vagyunk gyermekeinket a kommunisták mellé állítani, akkor képesek leszünk a magyar dolgozók többségét is.

A Központi Bizottság határozatai

1. A Központi Bizottság megállapítja, hogy a párt XVIII. Kerületi elnökségének tudtával és támogatásával a párt helyi rendezvényeire rendszeresen a pártellenzék tevékenységében részt vevő személyeket hívtak. A rendezvények szervezői és előadói nyíltan fellépnek a párt politikája, többségi határozatai ellen, és a pártellenzék mellett foglalnak állást. Ez a tevékenység kimeríti a frakciózást, amit a párt szervezeti szabályzata tilt.

2. A Központi Bizottság – összhangban a párt budapesti elnökségének javaslatával – feloszlattja a XVIII. kerületi elnökséget.

3. Megbízta a párt budapesti elnökségét, hogy a döntést tudassa a kerület párttagságával, és rövid időn belül szervezze meg az új kerületi elnökség megválasztását. Felhívja a párt budapesti szervezetének figyelmét, hogy az új kerületi elnökség megválasztását használja fel a párt sorainak erősítésére, a pártfegyelmének és a politikai egység helyreállítására.

1. A Központi Bizottság megállapítja, hogy a párt 2. számú jászberényi alapszervezete évek óta a párt egységét megbontó, pártellenes tevékenységet fejt ki. Tagjai közül többen részt vesznek a pártellenzék frakciós rendezvényein, fellépnek a párt többségi határozatai ellen, a párt vezetésének és politikájának megváltoztatása mellett szállnak síkra. Ez a tevékenység kimeríti a frakciózást, amit a párt szervezeti szabályzata tilt.

2. A Központi Bizottság – összhangban a párt Szolnok megyei elnökségének és a jászberényi kommunisták javaslatával – feloszlattja a párt 2. számú jászberényi alapszervezetét.

3. Megbízta a párt Szolnok megyei elnökségét, hogy a döntést tudassa a terület párttagságával.

A névváltoztatásról

A Központi Bizottság megerősíti a 2005. június 20-ai határozatát, amellyel pártzavazást írt ki a párt névváltoztatásáról, arról, hogy a párt új neve

MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT

legyen.

A Központi Bizottság – a pártellenzék ezzel kapcsolatos külföldi zavarkeltése miatt is – leszögezi az alábbiakat:

– A szervezeti szabályzat szerint a párttagság kizárólagos joga, hogy pártzavazás útján döntsön a párt nevének megváltoztatásáról, s ezt senkinek sincs jogában megkérdőjelezni.

– A párt tagjai az alapszervezeteikben szavaznak a kibocsátott szavazólapon, s az eddigi pártzavazásoknak megfelelően a pártvezetőségek egyénileg is felkereshetik tagjaikat a szavazólappal, annak érdekében, hogy minél több párttag élhessen a jogával.

Fontos politikai érdek, hogy a Központi Bizottság tagjai, a megyei, választókerületi elnökségek tagjai, az alapszervezeti titkárok a megfelelő pártfórumokon őszintén és nyíltan nyilvánítsák ki akaratukat ebben a kérdésben, s ez nem ellentétes a párt demokratikus gyakorlatával. A párttisztviselők ugyanakkor szintén a saját alapszervezetükben adják le szavazólapjukat.

A Központi Bizottság a pártzavazás ellenőrzésére az alábbi ellenőrző bizottságot választja meg:

– **Vezetője:** Sipőcz Sándor (Győr-Moson-Sopron megye)
– **Tagjai:** Bogsch Tiborné (Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Davidovics Lajos (Budapest), Farkas Károly (Budapest), Kóhalminé Forrai Julianna (Csongrád megye)

A KB ülései 2005 második félévében

Augusztus 13. A Központi Bizottság ülése

1. Pártzavazás elindítása
2. A párt helyzete, választási előkészületek

Október 1. A Központi Bizottság ülése

1. Szervezeti kérdések
2. Választási munka kérdései

November 5. A Központi Bizottság ülése

1. Pártzavazás lezárása
2. Képviselőjelöltek bemutatkozása

December 17. A Központi Bizottság ünnepi ülése a párt ünnepe alkalmából

NYÍLT LEVÉL

Kazincbarcika alapszervezetéhez

Én budapesti párttag vagyok, a Munkáspárt Központi Bizottságának egyik budapesti tagja. Nem kívánok a Ti ügyeitekbe beavatkozni, de a Munkáspárt sorsát mi közös felelősséget viselünk, Ti Kazincbarcikán, én Budapesten. Ezt a levelet én írom, mivel – mint már bizonyára tudjátok, az előző KB-ülésen súlyos vitába kerültem a Központi Bizottság Kazincbarcika élő tagjával, Molnár Miklóssal. A levelet én írom, de írhatná bárki más a KB tagjai közül, akinek elégük van Molnár Miklós tevékenységéből.

Kedves Elvtársak!

Molnár Miklóst régóta ismerjük. Kezdetben szókimondó, kritikus tagja volt a párt vezetésének. Örültünk neki. Örültünk, mert a párt közös ügyét nem a bólgatójánosok viszik előre, hanem önállóan gondolkodó, a harcot vállaló kommunis-ták. Az utóbbi években azonban megváltozott a helyzet. Hangsúlyozom, hogy ez nem a pártellenzék megjelenésével függ össze. Molnár Miklóssal kapcsolatos gondjaink jóval előtte megjelentek, ez csak súlyosbodott az ellenzék színrelépésével. Azt kezdtük tapasztalni, hogy Molnár Miklós folyamatosan ugyanazokat a kérdéseket teszi fel, a kákán is csomót keres, semmivel nem ért egyet.

Mi az én gondom, mi nagyon sokunk gondja?

Lehet a párt vezetését bírálni, de érthetetlen és elfogadhatatlan számunkra, hogy valaki a párt elnökségének egyetlen javaslatával se értsen egyet. Lehet és kell vitatni a párt előtt álló anyagokat, de nem lehet mindent megkérdőjelezni, nem lehet mindenről kijelenteni, hogy rossz. Molnár Miklós hosszú idő óta ezt teszi, a Központi Bizottság ülésén lényegében minden elnökségi javaslat ellen szavaz.

A pártban a döntéseket demokratikus vita alapján hozzunk. A vita mércéje nem az, hogy valakinek a véleményét elfogadják-e vagy sem, hanem az, hogy a vitában minél több kommunista mondassa el véleményét. A vita után azonban dönteni kell, és közösen cselekedni, akár egyetértünk a döntéssel, akár nem. Ettől vagyunk párt, a dolgozók harci szervezete és nem vitaklub. Molnár Miklós semmi más nem tesz, mint folyamatosan a szervezeti szabályzatban rögzített jogaira hivatkozik, de kötelességeit nem teljesíti, a párt közös döntéseit nem hajlja végre.

Mint tudjátok, Molnár Miklós a KB tagjaként, helyi vezetőként minden kazincbarcikai párttagot bejelentett a 21. Kommunista Kongresszusra. A gyakorlatban mindössze néhányan jöttek el. Molnár Miklós tudta, hogy a bejelentett küldöttek beleszámítanak az érvényes mandátummal rendelkező küldöttek számára, és ha ők nem jönnek el, érvénytelenné válhat a kongresszus. Ezt hívják obstrukciónak, politikai rombolásnak. Molnár Miklós ezt tette.

Eközben Rátok hivatkozott, kijelentve, hogy Ti nem akartatok eljönni Csepelre.

Molnár Miklós Rátok hivatkozva, a Ti véleményeteket utalva aláírja a pártellenzék felhívásait, amelyben Thürmer Gyula leváltására biztatják a tagságot, és azt akarják, hogy a Munkáspárt adja fel önállóságát és támogassa a választásokon az MSZP-t.

Molnár Miklós minden ülésen elmondja, hogy ezt a Ti megbízások alapján teszi. Kérdezem én: tényleg azzal bíztatok meg őt, hogy szavazzon minden ellen, ne értsen semmivel sem egyet, és akadályozza a párt politikáját? Tényleg azzal bíztatok meg, hogy rombolja a Munkáspártot?

Biztos vagyok benne, hogy nem! Borsod megye kommunistáit mi, budapestiek a párt kipróbált harcosaiként tiszteljük. Mindig örültünk a sikereiteknek. Veletek együtt küzdöttünk eddig is, és veletek akarunk harcolni a jövőben is. Megkérdéztük a BAZ megyei elnökséget: a megye kommunistái valóban úgy gondolkodnak, ahogyan Molnár Miklós? A megyei vezetők többször elmondták: Molnár Miklós a saját véleményét képviseli a KB-üléseken és nem a megye kommunistáit. Ha ez így van, elvtársak, akkor ne engedjétek, hogy a mostani áldatlan helyzet fennmaradjon!

Kérdezhetitek: miért írom, miért írjuk ezt levélben? Miért nem megyünk el Hoz-

zátok személyesen? Azért, elvtársak, mert Molnár Miklós elzárja a kazincbarcikai párttagságot a párt országos vezetésétől! Thürmer Gyula a tavalyi népszavazási és EU-kampány során többször is járt Borsodban. Nem tűnt fel Nektek, hogy Kazincbarcikára senki sem hívta? Karacs Lajosné, a párt alelnöke levélben javasolta Molnár Miklósnak, hogy a párt anyagi gazdálkodásával kapcsolatos minden kérdésre válaszol a kazincbarcikai kommunis-táknak. Molnár Miklós közölte: csak akkor jöhet Karacsné, ha Vajnaival együtt jön. Nyilván tudta, hogy ez a párt többsége számára elfogadhatatlan.

En hosszú ideje nem értem, hogy Molnár Miklós honnan szerzi a politikai élményanyagát. Ki biztathatja? Mik lehetnek a valós szándékai? Hozzátok hasonlóan én is ebben a pártban élek, feltételezésem szerint élményeim jó része meg kell hogy egyezzen az ország más területein lévő munkáspárti szervezetekben megfogalmazott élményekkel. Tény, ezek az élmények sokszínűek. A bizakodással teli gondolatok mellett látok nem kevés megoldandó feladatot is. Mégis azt mondom, azokkal a párttagokkal, akikkel együttesen végzem a napi munkánkat, a tenni akarás, a támogatás, az együttgondolkodás a fő meghatározó motiváció.

Hogy lehet az, hogy Molnár Miklósnak tizenöt éve minden élményanyaga pesszista? Hogy lehet az, hogy Rátok hivatkozva a KB munkájában mindaddig a fékezésnek adott hangot? Hogy lehet az, hogy a kazincbarcikai kommunis-ták – közvetített – nézete mindig szembekerül a Központi Bizottság többségével? Hogy lehet az, hogy igazi valamikori bányászok – az elhangzottak alapján – ennyire másképpen látják pártunk alapvető céljait? Hogy lehet az, hogy ha vitában vannak a politika alakulásával, akkor szervezetüktől távol tartják az országos vezetést? Hogy lehet az, hogy a 21. Kommunista Kongresszuson nem volt alkalmunk a Ti távolléteket miatt kezelt fogognak?

Egyféleképpen történhet ez, elvtársak. Akképpen, ha a Ti képviselleteket kijátsszák. Ha kicsinyes, önhiit, magamutogató stílussal a korábbi bányáélményen nyugvó csapatvezetési emlékek visszaélnak. Ha az adott központi bizottsági tag képtelen a szervezet egészében gondolkodni. Én egyszerűen nem hiszem, hogy az ország északi részén másképpen kell fel a nap, mások volnának napi feladataink.

Elvtársak!

Politikai életről vallott tapasztalataim túl közös élményanyagunk a fizikai munka tisztessége. Mi, valamikori melósok pontosan tudjuk, hogy sem a bányában, sem a satupad mellett nem lehet félrebeszélni. Közös élményünk, hogy a fizikai munkás ha mond valamit, arra oda kell figyelni. Én úgy gondolom, hogy mint valamikori melós nem fogadhatom el, hogy a Ti tisztességes munkátokat leértékeljék, nem fogadhatom el, hogy a Ti nehéz helyzetetekkel visszaélve a képviselleteket hazug dologra használják fel, nem fogadhatom el, hogy butaság miatt a párt soron lévő feladataira való felkészülés hiányt szenvedjen.

A Központi Bizottság többségének nevében kérek és biztatlak Titeket, támogassátok a párt nevének megváltoztatását, és kommunista munkásembertként, a Magyar Kommunista Munkáspárt tagjaként méltóságteljes öntudattal teremtsetek új életet Kazincbarcikán, segítsétek elő, hogy Munkáspárt jó eredményt érjen el a parlamenti választásokon.

Elvtársi üdvözléssel:

Hajdú József
a KB tagja

**Fiatall vagy?
Kommunista?
Van saját
véleményed?
Várunk!
Jelentkezz!**

Mi nagybetűkkel írjuk a nemzetközi szolidaritást!

A Baloldali Front országos vezetőségének bemutatkozása tovább folytatódik. Ebben a számunkban a Kupi Lászlóval készült interjú olvasható. Ő 2004 óta tagja a Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetségnek, s jelölt volt az EP-választásokon.

– Mit mondanál el magadról a Szabadság olvasóinak?

– Kupi Lászlónak hívnak, 20 éves, magyar szakszervezeti tag vagyok. 2003-ban léptem be a Baloldali Frontba, 2004. március 13-ától vagyok a vezetés tagja. Fő feladatom a Baloldali Front kubai szolidaritási tevékenységének koordinálása.

Édesanyám szociális munkát tanít, főiskolai docens, édesapám sofőrként dolgozik.

– Hogyan kerültél be a Baloldali Frontba?

– A gimnáziumomba járt egy ismerősöm, aki szintén tag volt. Odaadott egy szórólapot, és érdeklődni kezdtem. Már ekkor is kommunis-tának tartottam magam, sokat olvastam erről a témáról is. Főleg Kuba vonzott, és vonz most is.

– Miért Kuba érdekel legjobban?

– Nagyon egyszerű. Mint sok fiatalember, engem is megragadott a Che Guevara-mítosz. Viszont én nem csak a pólómon akartam hordani az arcát, hanem utána is olvastam. Ki is volt ő, mit csinált. Innen egyenes út vezetett Fidel Castróhoz, Kubához és a kommunizmus eszméjéhez.

– Szerinted miért hord sok fiatal Che Guevara trikót?

– A tőke a munkásmozgalom hőseiből is divatot csinál. Ez magában nem is lenne olyan nagy gond, ha azok, akik hordják, pontosan tudnák, ki is volt ő. A mi feladatunk, hogy megismertessük őt, az eszméit, azt a Kubát, amelyért harcolt.

– Kubáról mit kell(ene) elmondani a fiataloknak?

– Pontosan el kell mondani, hogy mi is a helyzet ma Kubában. Melyek az

ország, a Kubai Kommunista Párt sikerei, milyen helyzetet teremt az USA blokádjá, melyek az ország problémái.

– Ez mit jelent itthon konkrétan?

– Már eddig is előadásokat, beszélgetéseket tartottunk. Gyakran meghívjuk a kubai nagykövetet, az itt lévő delegációkat a Haller utcai klubhelyiségünkbe. Minden évben nagy siker május elsején a kubai szolidaritási sátrunk. Tüntetésen tiltakozunk mi is az öt kubai hazafi amerikai bekövetése és a blokádj ellen. Tervezzük a Magyar–Kubai Szolidaritási Társaság újjáélesztését.

– Te magad voltál már Kubában?

– Igen. Szerencsére én is tagja lehettem annak a delegációnak, amely részt vett Havannában a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség XVI. Kongresszusán. Itt kezdeményeztük, hogy vegyék fel teljes jogú tagnak a szervezetünket, a Baloldali Frontot. Jövőre pedig tervezem, hogy részt veszek a nyári José Martí-építőtáborban a szigetországban. Ott két hetet dolgozunk, majd egy héten át bejárjuk egész Kubát.

– Utolsó kérdés: szerinted mit jelent ma az a szó, hogy szolidaritás?

– A szolidaritás szót a kapitalista világ nem ismeri. A profit irányít mindent, az elv: ingyen nem adunk semmit. Nekünk a munkásokkal, a dolgozókkal való szolidaritásért is kell harcolnunk. Kuba és Venezuela példája mutatja meg, hogy a mai világban is lehetséges szolidaritás. Kuba orvosokat küld Venezuelába, Venezuela pedig olcsón ad oltást Kubának.

Székely Péter

Újjáalakult a horvát kommunis-ták ifjúsági szervezete

Ez év júliusában tartották a megújulási kongresszusukat Horvátországban a Fialat Szocialisták. Ez egy marxista vezetőség szervezete, amely együttműködik a horvátországi Szocialista Munkáspárttal, amelyet Stipe Suvar alapított. Ő a Zagreb Egyetem professzora, a szocialista szövetségi Jugoszlávia egykori kormányának volt a tagja és egykori elnöke a Jugoszláv Kommunista Liga Központi Bizottságának.

1990 után Suvar elvtárs visszautasította, hogy csatlakozzon a horvát nacionalistákhoz, és továbbra is támogatta az antinacionalista és szocialista ideológiákat. 1991-ben a horvát nacionalisták megpróbálták meggyilkolni őt. 1994-ben kiadott egy politikai magazint, a *Horvát Baloldalt*, és 1997-ben megalapította a horvátországi Szocialista Munkáspártot. Bár különböző baloldali beállítottságú tagjai vannak a pártnak, 2002-ben a vezetőség elfogadta az új pártprogramot, amely összetételében tisztán marxista, olyan állásfoglalásokkal, mint például Horvátország NATO-csatlakozásának visszautasítása, a munkás

és szociális öngazgatás visszaállítása, a szociális birtoklás mint a szocializmus bázisa, a privatizáció mint ellenség stb.

A Fialat Szocialisták radikalizmust és aktivitást mutattak a mindennapi küzdelemben a munkáért és a diákokért. A megújulási kongresszusuk kísérlet egy olyan új szervezeti forma aktivizálására, amely jelen van a horvát társadalomban. Fontos, hogy jó kapcsolatokat alakítsanak ki marxista és radikális fiatalokkal az egész világon.

Goran Markovic
a volt Jugoszlávia kommunista és munkáspártjai koordinálóbizottságának az elnöke

Mai magyar baloldaliság

Számoltam, napokig, hetekig számoltam. A tévéből, rádióból, újságokból áradó jól ismert szavakat izlelgettem és mérlegettem. Június 11-én és 12-én 102, azaz egyszázkét alkalommal hallottam és olvastam a „baloldali” szót. Legtöbbször a jobboldali ellenpárjaként, ritkábban önmagában. Természetesen jelenleg az országot bitorló kormányról és zavaros köréről volt szó.

Egyre nehezebb meghatározni, hogy ma Magyarországon mi a baloldali, meddig terjednek ennek az eszmerendszernek a határai. Hol kezdődik Gyurcsány baloldalisága, ha azt annak lehet nevezni, és mondjuk, hol kezdődik Tancsics Mihály baloldalisága. Bár igen sokszínű és tág fogalom, azért vannak szellemi saffái, amelyekhez illik igazodni. Az úgynevezett „megértés” teoretikusai és emberek magatartását szabályok vizsgálatával tanulmányozzák, abban a közegetben, ahol az egyén él és cselekszik. Szokások, magatartások és a kulturális környezet egymásra hatásait figyelik, tehát nem arra kíváncsiak, hogy a politikus minek nevezi magát: baloldalinak, kommunis-tának stb., hanem, hogy adott helyzetben mit cselekszik, kommunikációs stílusából milyen műveltségre, tapintatra, humanus beállítottságra, régi és új életkörülményekre lehet következtetni.

José Ortega y Gasset így fogalmaz: „En és vagyok és a körülményeim.” Ez azt bizonyítja, hogy a polgári gondolkodók is kimondhatnak osztályharcos irányba mutató tényeket, bár mostanában óvatosabbak. Ne vegyük készpénznek, amit mondanak nekünk! Nézzünk a dolgok és a személyek

mögé! Elegendő-e, ha baloldalinak nevezi valaki önmagát, miközben cselekedeteivel minduntalan belerúg a kizsákoltságba, de legalábbis segíti azokat, akik beléjük rúgnak. Példa erre a Munkáspárt kommunista kongresszusán és ezzel párhuzamosan zajló megrendelt (?) Vajnai-mutatvány. A magát baloldalinak nevező hatalom egyik lába belénk rúgott. Lehetséges, hogy félnek tőlünk? Furcsa!

„Mi más rendre vágyunk? vagy igaz világ lesz, vagy nem lesz itt semmi” (Ady Endre).

Ettől félnek a tőkés nagyurak? Hiába bástyáznak körül magukat bíróságokkal, hiába küldenek megunt érettségi-öltönyben feszengő spicliket a temetői megemlékezésre, hiába neveznek ki árulót kommunis-tának és győ-cselekszik, kommunikációs stílusából milyen műveltségre, tapintatra, humanus beállítottságra, régi és új életkörülményekre lehet következtetni.

José Ortega y Gasset így fogalmaz: „En és vagyok és a körülményeim.” Ez azt bizonyítja, hogy a polgári gondolkodók is kimondhatnak osztályharcos irányba mutató tényeket, bár mostanában óvatosabbak. Ne vegyük készpénznek, amit mondanak nekünk! Nézzünk a dolgok és a személyek

Fogarasi Zsuzsanna

A kölcsön

Ami a megélhetést illeti, mindenfélével próbálkozik az ember. Egy sima érettségi után például megszerzi a jogsit, és a világ azt sugallja: tied minden, csak meg kell szerezni! Nos, hozzáfogok: autót mosok a szomszédos szalonban, töltöm a benzint, hajlongok, udvarias vagyok a borraival. Tudom, a kellemnek, a jó szónak ára van manapság.

De azt megirigyelte a tulaj – a dolog az én „patentom” –, s jön hátulról: felemeli a pénzem, de a borraival ezentúl le kell adni... Na, nem. Még két hétig jár a verki, aztán ott hagyom. Máris akad melő, igaz, nem valami „királyi”, de hozza a pénzt. Hórukk! Igen, visszazár az árut, akár bútor, akár gép, akár bálák, bármi. Persze, ezt nem lehet a végtelenségig csinálni. Egy ígéret: ha kocsim lenne, akkor ételkihordás, üzemi étteremnek, villákba, unatkozó nagyságának, vállalkozóknak az üzembe... A jogsim megvan, kölcsön kellene. Legalább egy milkás. Honnan? Valaki ajánl egy uszort. Na, nem ilyen gorombán mondja. Egy ismerőse szokott kölcsönözni. Fél év múlva a dupláját kell visszaadni!

Biztos az üzem. Mellette hórukkok, meg lesz a pénz. Szerzett kocsit is az ismerős. Belevágtam. Az Opel pedig öt éves. Gyerünk, világ! Alig alszom, szabadnap semmi. Csak a hajtás. Pénz, pénz, pénzt kell csinálni mindenből. Öltözék is kell. Szépitkezés. Fürdő, spray, folyékony szappan, krémek. Mind beruházás. Új cipő is, ötvenért! Nem baj, megtérül...

A konyha egy lerobbant munkásszálló melege. Ott főzik, fóliázzák, hűtik az adagokat. A szakács hetenként változik. Sokat nem beszélgetünk. A tulaj: csak vidd az árut, ahol rendelték, várják.

Gurul a kocsi, benne harminc-ötven adag ebéd. Intézmények, társaságok, isten tudja, mivel foglalkoznak. Néha fumigálják az ebédet, néha van is mit. A hús kevés, a fűszer nem elegendő. A köret időnként pergős. De nekem ezzel sem kell törődni. Udvarias vigyor: majd átadom az észrevételt. Csak hente gyűjtsem be az előfizetést.

Aztán már itt is a délután. Készülök az éjszakai bulira.

Harmadik vagy isten tudja, hanyadik műszak. Hiába, törleszteni kell a kölcsönt. Könyörtelenül jön a fizetés napja. Kevés fürdés otthon, még kevesebb alvás. Aztán hajrá! Kávé, sok kávé kell. Az ébren tart. Megesik, egy fél éjszakát autózom. Többnyire magánbulik. Sok belépővel, drágán. Nagyon exkluzív a dolog. Visszük a kaját, piát, na, nem olyant mint napközben a rendelésre! Ez minőségi áru. Kaviár, Napoleon konyak és Johny Walker és az ördög tudja, miféle holmi. Zenekari eszközök, tűzijáték és ki mondaná meg, mi lapul még a csomagtartóban.

Az Opel ragyog. Gyönyörű lett a fényezés. Vettem bele néhány extrát, mint a rádiómagnó, kihangosító, rossz volt a légkondi, azt megjavítottam. Az egyik fizetésem rámege a fenntartásra. A másikkal a tartozás, a harmadikkal élek. De hogy? Mint Toldi Miklós lóva a szemétdombon.

Anyámnál lakom, ő viseli a gondom. Igaz, munkanélküli, bár kényszervállalkozó, ám az üzem nem megy fényesen! Csak hallgatom időnként a panaszos szavait: Te gyerek, tönkremész ebben a házban...

Nem, lányokra nincs időm. Néha akad egy-egy, röpké órára, gyors ölelésre. Nem érünk rá! Valaki néha vár rám. De mire számíthatok nála? Nem elég a rajongása. Nem elég az érzelme. Nekem pénz kell. Sok pénz. A világot akarom!

A napok teltek, mint a percek... Aztán történt valami: az ételhordás megbukott. Bezáratták a vállalkozást. Valami sunyiság kiderült! Ez bizony, műhiba. A tulaj most másba fekteti a pénzét. Alighanem tőzsdézik. Az biztos haszon, ha ügyesen csinálja. Viszont rám semmi szükség. Az adósság pedig rögvést növekszik. Tegnap fizetni kellett volna. De nem jött össze a pénz!

Ma csengettek. Két „konyhaszékény” áll a küszöbön. Kérdezik, Fekete József itt lakik? Igen, én vagyok. Durr, két nagy pofon. Rögvést véreset köptem. „Tegnap fizetni kellett volna – mondta az egyik. – Holnap ilyenkor jövünk a pénzért. Ja, az előbbi emlékeztető. Ne jöjjünk hiába. Gondold meg.”

M. M.

Trianon utóregzése

Hosszabb ideje – különböző hangszerelésben – egyre több szó esik Trianonról, így például a kettős állampolgárságról rendezett decemberi népszavazás apropóján is. Bizonyos határig ez a nosztalgia talán méltányolható is, mivel az igazságtalan trianoni döntés után a történelmi Magyarország 325 311 négyzetkilométer területéből mindössze 93 833 négyzetkilométer maradt, közel 21 milliós lakosságából pedig 7 615 117 fő. Az is történelmi tény, hogy az első világháború legnagyobb vesztese hazánk lett, noha szerepe és felelőssége lényegesen kisebb volt a nagyhatalmakhoz, így például Németországhoz viszonyítva. Talán kevésbé ismert, hogy az 1920-as párizsi békekonferencián, mivel Pozsony ügyében a csehszlovákok javára döntöttek, „szegelykűn” meghagyták „Szegedet durván megcsontított országunknak. Az 1947. február 10-én aláírt újabb párizsi békeszerződés lényegében szentesítette a trianoni határokat, azzal a „kis” különbséggel, hogy az úgynevezett pozsonyi hídfőre hivatkozva – északi szomszédunk követelésére! – három magyar községet Csehszlovákiához csatolt.

A Trianon kastélyban, illetve Versailles-ban fabrikált utódállamok közül két ország korabe-

li területi és államjogi státusa megszűnt, például Jugoszlávia (1929-ig Szerb–Horvát–Szlóven Királyság), valamint Csehszlovákia, melyek a kilencvenes években felbomlottak. Ez a körülmény nem változtatta meg és sajnos nem módosította a trianoni diktátumot, illetve az 1947-es párizsi békeszerződés területi rendelkezéseit. Pedig sokan reménykedtek valamiféle nemzetközi jogi lehetőségekben, illetve preferenciában. Többeknek ez csalódást is okozott, ami a lényegyet tekintve érthető.

Ugyanakkor indokolt és szükséges a reális mértéktartás, mivel belátható időn belül Trianon békes revíziója aligha fog megvalósulni. A változtatást erőltetni, sőt provokálni súlyos felelőtlenség, és nem más, mint játék a tűzzel!

Magam részéről a 64 vármegye gyakori és demonstratív emlegetését, valamint a Nagy-Magyarországot ábrázoló matricák kiragasztását szintén provokációnak tartom. Nem szabad elfelejteni, hogy mindezekért azok a bizonyos pofonok az erőltetett asszimiláció folytán egyébként is csökkenő létszámú, határon túli magyarokat érhetik elsősorban.

Nemes József
Orosháza

Természetvédelmi alternatívák

Fontos lenne, hogy a jövőben a környezet- és természetvédelem a médiában, illetve a mindenkori kormányprogramban kiemelt szerephez jusson. Egyfelől ugyanis Magyarország előkelő (hatodik) helyen áll a nemzeti parkok számát illetően Európában: hazánk területén jelenleg kilenc nagyobb kiterjedésű természetvédelmi körzet található, amelyek állat- és növényvilágát érdemes volna minél szélesebb körben az emberekkel megismertetni, népszerűsíteni.

Másrészt szükség lenne arra is, hogy az illetékes tárcák különféle támogatást nyújtsanak akár kisebb vállalkozások számára is, például vadvédelmi menhelyek létesítésére. Néhány nappal ezelőtt az egyik kereskedelmi televízió arról

számolt be, hogy a hazai fehér gólyák száma a rossz időjárás okozta gyér szaporulat miatt is drasztikusan megcsappant: míg korábban 16 ezer madarat tartottak számon az ornitológusok (Magyarországon élt eddig Európa második legnagyobb gólyapopulációja), addig ma mindössze ötezerre becsülik számukat. Olyan eset is előfordult korábban, hogy tájvédelmi körzetekben vagy kisebb farmokon a kihalt szélén álló vagy megkritkult állatfajokat sikeresen szaporítottak természetes környezetben.

Az informatika, a gépesítetttség és a pénz uralta világban érdemes lenne a természeti kincseink állapotával foglalkozó szervezeteket, vállalkozásokat kiemelten támogatni.

B. D. A.

BKV-RAZZIA

Már úgy viselkednek, mint a rendőrök. Sőt rosszabbak. Rohamosztagosok. Lezárnak egy-egy körzetet, s onnan csak engedéllyel mehetsz ki és be.

Pedig ők is épp olyan egyszerű emberek voltak azelőtt, mint bárki más. Sok köztük a volt munkás. S most éppen azokat büntetik, akik a legközelebb állnak hozzájuk.

Rendületlenül razziaznak, miközben a közlekedési vállalat folyamatosan emeli a viteldíjakat. És teszi ezt mindaddig, amíg az emberek hajlandók megfizetni ezeket az irtalmatlanul magas árakat.

*

Réggel fél nyolc. egyes villamos, Hungária körút. Egy töről metszett pesti gyerek kilométerekről is kiszagolja az ellenőröket. Ez a két figura is, aki itt áll a megállóban, tuti, hogy az. Hiába próbálnak beleolvadni a tömegbe, sehogyan sem sikerül nekik, pedig se karszalag rajtuk, se egyenruhájuk, de messzire ordít viselkedésükről, hogy ők bizony BKV-ellenőrök.

Pedig hú de komoly fickók! Úgy figyelnek egymásra, mint két katona a háborúban. Felosztják az átfésülendő területet, cserkésznek – de az is látszik rajtuk, hogy tartanak is a vadtól, melyre vadásznak. Bizony, veszélyessé válhat a bliccelő utas, ha sarokba szorítják. Ezért hát nagyon bátornak számít ez a két ellenőr pasi itt, hogy csak másodmagával képes letámadni egy egész villamos-szerelvényt. No, de felszállás után ki is választanak maguknak egy könnyebb prédát, egy szerencsétlen, túvékony csörlakot, akit közrefogván le is szállnak.

Robog tovább a villamos – ellenőrtelenül – a reggeli csúcsforgalomban. Az újabb felszálóknak fogalmuk sincs, hogy micsoda rajtaütés volt az imént. Az ám, de amikor befut a szerelvény az Árpád híd budai hídfőjéhez és le szálláshoz készülődöm, kétségbeesett kiáltás harsan az elülők kocsiban:

– Vigyázat! Ellenőrök! Vigyázat! Ellenőrök!

Egy középkorú, sápadt bőrű, szakállas ember kiáltozik, figyelmezteti kiterjedt családját. Azok pedig vannak vagy hatan, gyerekek, mint az orgonásipók és a feleség, egy tejfehér ducó asszony tereli a népséget az ajtó felé.

És odalent már várakozik a kommandó. Négy sötétruhás ellenőr, karszalaggal és két világoskék inges golyófejű biztonsági őr. A nyomaték kedvéért, a veszélyes bliccelők megfékezésére.

Ám ezek a „veszélyes” bliccelők csak sorjáznak el mellettük a lépcsőkön, eszükben sincs rájuk támadni. Én is lelibbenek velük, miközben a kommandó felszáll a majd-

nem kiürült kocsiba. Ám én látom, hogy a másik két kocsi még jócskán tele van és a hatgyerekes apától kölcsönvevén az ötletet, hangosan elkurjantom magam:

– Vigyázat, ellenőrök! Szálljon le, akinek nincs jegye! Vigyázat, ellenőrök! Meneküljön, akinek kell!

Na, meglevenedik a másik két kocsi is. Hirtelen vagy négy roma asszony pattog le a lépcsőkön. Hatalmas pakkokat cipelnek az oldalukon. Fiatalok, öregek vegyesen. Jól ismerem őket. Gyönyörű takaróik vannak.

– Jáj, köszönnyük áránnyos! Jáj, hogy iszrevetteüket... – nevetnek, és majd megszakadnak a csomagok alatt. – Maga még mindig ilyen szípen tud ordítani fiatalember?!

Vigyorgva bólintok, de közben lefelé terelem őket a megállóból, mert tudom azt, amit ők nem: hogy elvileg a megálló is BKV-területnek számít, itt is kérhetik a jegyüket.

– Húzzon, akinek nincs jegye! – rikkantom búcsúzóul.

És még lepattan két tinédzser arc meg egy idős néni is, aki ugyan ingyen utazhatna, viszont utálja a kommandósokat. Azok pedig odafönntről nagyon szigorúan néznek rám. Tutkó, hogy meg vagyok jegyezve:

„Itt volt egy kurjongató pasi” – mondogatják majd –, „elriasztotta a delikveneket”.

Nagy kár ez nekik! Hisz tudja mindenki, hogy fejpénzt kapnak a bliccelők után. Nem is keveset!

*

Aztán amikor odalent a HÉV-megállóban pogácsát akarok venni, egy jól megtermett patkányt látok heverni a járdán. El is mondom a pogis csúcsforgalomban. Az újabb felszálóknak fogalmuk sincs, hogy micsoda rajtaütés volt az imént. Az ám, de amikor befut a szerelvény az Árpád híd budai hídfőjéhez és le szálláshoz készülődöm, kétségbeesett kiáltás harsan az elülők kocsiban:

– Vigyázat! Ellenőrök! Vigyázat! Ellenőrök!

Én a gyerekkorom óta nem láttam patkányt Pesten. Mondják, hogy mostanában megint nagyon jönnek, irtásuk sem sokat ér, mert a kosz és a nyomor vonzza őket.

Hát nem is csoda. Amikor a város vezetése inkább arra koncentrálna, hogy hogyan tudná minél jobban megrövidíteni Budapest lakosságát, a tisztaságra és a nyomor kezelésére már nem jut ideje. Pedig egyszer kitörhet a pestis – melyet tudvalevőleg a patkányok bolháli terjesztenek –, s a járvány a felső tízezetet sem kíméli majd...

F. A.

Növények, állatok, emberek – lakótelepi mindennapok

Ahol most lakom, egy 15 emeletes panelház, jókora fákkal körülvéve. Parkjában padok és rengeteg morzsákat csipegető galamb, akik éber szemmel lesik, ki dob valamiféle eleséget eléjük, s ha igen, pillanatok alatt bukó repüléssel, és szárnycsattogással odarepülnek és „falatoznak”. Bevallom, kedvelem őket a természet adta szépséges formájukért, beilleszkedésükért. S talán azért is, mert a galamb, aki „társat” talál és választ, az a kiválasztott társal együtt készíti fészket, s az abban felnövekvő utódok gondozásában jelentős szerepet vállal.

Harminc évvel ezelőtt, mikor lakást kaptunk Óbudán, s beköltöztünk, az egyik szoba ablakában galambfészket vetünk észre. Na, akkor ezt kihajítjuk, mondta feleségem, aki ösztönösen irtózott mindenféle szárnyszerű lénytől. Én viszont nem akartam, s hosszas rábeszélés után – ahol galamb van, ott bé-

ke is van – a fészkek maradt, majd hamarosan már két aprócska tojásan üldögélt galambpárunk, s aztán még jó tíz évig egyre-másra születtek a kiscsibák gyermekeink legnagyobb öröme. Naponta többször is odalopakodtak leskelődni, figyelték, miként cseperednek, s azt is látták, amikor a szülők kérlelhetetlenül repülésre kényszerítették őket.

Ismerkedem a ház lakóival is. Szerény számítás szerint is legalább hatszáz emberről beszélhetünk, ez felér egy kisebb fajta falu lélekszámával. Egy faluban azonban mindenki között a másikkal, és ebben a házban úgy tűnik, ez nem szokás. Van, aki azért köszönésemkor visszamordul valamit, de hát ez ritkaság. Ami viszont kifejezetten bosszant, az az, hogy amikor én érek először a lifthez, és látom, hogy jön még valaki, megvárom és előrengedem. (Második emeleten lakom). Ő belép, s anélkül, hogy megkér-

dezné, én hova tartok, benyomja a lift számára megfelelő gombját. A minap is ez történt, s a belibbenő ifjú hölgy benyomta a 13. emelet gombját, s mikor voltam bátor megkérdezni: nem gondolja, hogy én is megyek valahova, válasza rövid volt és tömör: van magának is keze, nem? Különb is tojok rá. Hát van, akkor használjuk is – gondoltam én –, és kedvesen mosolyogva a másodiktól a tizenharmadik benyomtam az összes gombot. A hatást nem részletezem, csupán annyit jegyzek meg, hogy a „hölgy” azóta, ha találkozunk, gondosan hátramarad és megvárja, míg én beszálok, és nélküle liftezek két emeletet.

A lakókról még csak annyit, hogy kora reggelente akár egy különbusz is állhatna a ház előtt az itt lakó kínaiakat szállítandó munkahelyükre, a közeli józsefvárosi piacra. „Érdekes” módon ők szoktak köszönni...

Kutyák is vannak bőven, mindenféle nagyságú és fajtájú, bár

sokuk származását még megsejteni nem lehet. Ők aztán átlag háromszor szép rendszeren gondoskodnak a park „tisztaságáról” és higiénikus állapotáról. Pár hét alatt egyetlen embert látnak csak, aki kis zacskóba kapirgálta ebének ürülékét. Neki talán még szobrot is emelhetnének, bár lehet, hogy a kutyák még azt is „megtisztelnék”.

Pár napja kedvenc padomon üldögélve „elsétált” előttem egy pelyhes sárga kiskacsa vékony pórázon, melynek vége egy középkorú nő kezében végződött. Sétáltatta a csöppseget, miközben becéző szavakat intézett hozzá. Először azt hittem, álmodom, mert macskát már láttam pórázon vezetni, de kacsát még sohasem, de ez nagyon is valóság volt. Aztán, hogy ez a totyogós meddig sétálfikál még, s földi létét vajon mikor végzi tepsiben párolt káposztával körítve, nem mertem megkérdezni, de lehet, hogy jól is tettem...

Veégh Ádám

OLVASSA, TERJESSZE, TÁMOGASSA!

A Szabadság Alapítvány számlaszáma:

OTP 11705008-20441997

„Felfogására jellemző, hogy a dolgokat elég meredeken érinti. Például elmondta, hogy egy külföldi textil vezető munkahelyváltása után egymillió schillinget (sic! M. Gy.) fog keresni, és ehhez képest hol vagyunk mi. Úgy érezte a barátom, hogy a fiatalok rajonganak érte, mert úgy érzik, az igazságot kapják tőle. Gyorsan beilleszkedett a légkörbe, és a beszélgetés folyamán végig ő diktálta a témákat, előre leírt kérdésekből választolt.

Amikor feltették azt a kérdést, hogy 'mit szól az áremeléshez és ehhez a változó világunkhoz', nem mondott konkrét választ, nem bonyolódott bele a kérdésbe.

A műsor végén hazafelé igyekvő fiatalok egymás közti beszélgetéséből barátom szerint kitűnt, hogy nem egészen illyennek képzeltek, és talán sokkal többet vártak ettől a találkoztól...

Békési Tamás fn. tmb. sk.”

A telefonbeszélgetés után sokáig üldögéltem egyhelyben, és tűnődtem, hogy érdemes volt-e felhívnom Máthayt. Ha valóban bűnös, akkor is a kis halak közé tartozik, nála százszor jelentősebb-felelősebb személyek maradnak büntetlenül, sőt említetlenül. Felőlött azonban bennem egy mondat, mely gyakran elhangzott a felszabadulás utáni politikai perekben:

– En csak egyszerű szürke kisnyilas voltam!

Akkor, még gyerekként sem tudtam elfogadni ezt a mentegetődzést, mert nem csak Szálasi Ferenc és a vezető stábját ölt meg százazreket, vitte végromlásba az országot, egyedül nem tudta volna megtenni, ehhez kellett a „szürke kisnyilasok” légiója is.

Az államhatalom mindenhol és minden időben gátlástalanul felhasználta ezt a réteget, szabadon mozoghattak az adott történelmi helyzet követelményei szerint balról-jobbra, illetve jobbról-balra. Annak idején, ha volt kommunista párttagok jelentkeztek Hitler Nemzeti Szocialista Munkáspártjába, előnyt élveztek a felvételnél, például nem kellett kitölteniük a tagjelölti próbaidőt. Más oldalról, állítólag Rákosi Mátyás is tett olyan megjegyzést, hogy tízmillió fasisztával kell felépíteni a szocializmust. Egyik ideológiai „útitárs”, Darvas József nyíltan ki is mondta:

– „...van itt egy réteg, az úgynevezett kisnyilasok, akiket a forradalmi vágy vitt a nyilasokhoz, hazug ígéretek, hogy földet és kenyeret kapnak. Ezek iránt a megbocsátást kell alkalmaznunk.”

Soha nem tudtam elfogadni ezt a szemléletet, ebből viszont egyenesen következnek, hogy a leg-egyszerűbb méltányosság alapján nem menthetem fel magamban a Kádár-korszak közrendű besúgóit, a „rózsaszín kis spicliket” sem. Nekik sem kívánom a vértékot venni, de azt elvárom az ember, hogy húzódjának meg a munkahelyükön, a lakásuk mélyén, és csak este menjenek ki sétálni, mikor az emberek nem néznek bele az arcukba. Sajnos a tapasztalat azt mutatja, hogy ezek az emberek nem sokat törődnek a hasonló elvárásokkal, gátlástalanul, sőt agresszív formában lépnek fel a közéleti fórumokon is. Több példán is tapasztalhatjuk, hogy napjainkban már ellentámadásba mentek át, aki akár csak megpróbál rávilágítani múltjukra, az könnyen megütheti a bokáját.

*

Időben kissé előre szaladva megemlítem, hogy az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárának referensnöje megtartotta az ígértét, és 2005. április végén újabb százoldalnnyi anyagot adott át, mely – többek között – jó néhány rám „dolgozó” ügynök fedőnevének megfejtését is tartalmazta. Megkönnyebbüléssel bizonyosodtam meg, hogy a III/III. sem a tágabban vett rokonságomban, sem a környezetemben nem tudott beszervezni spicliket.

A „tmb”-k és a „tmt”-k szinte kizárólagosan az értelmiség soraiból kerültek ki, akadt köztük tanár, újságíró, a már említett Pokorni János személyében tervező technikus és így tovább.

Tapasztalataim birtokában azt is természetesen találtam, hogy a legszűkebben vett szakmai közegetben, az irodalom területén is nyüzsgöttek a spiclik – legfeljebb egy-egy felmerülő néven lepődtem meg.

Az én anyagomban említettek közül ez utóbbiak közé tartozott Sándor András. A „6”-os kartonja tanúsága szerint az adott időben a Szerzői Jogvédő Hivatal szerkesztője volt.

Sándor kétségkívül érdekes életutat futott be. Apja 1919-ben a Tanácsköztársaság belügyi népbiztosságának vezető tisztviselője volt, és az ellenforradalom elől Bécsbe menekült. Sándor András itt a száműzetésben született 1923-ban, később hazatért és a budapesti egyetem bölcsészkarán szerzett diplomát. A felszabadulás után népies proletáromantikusként jelentkezett, elsősorban az épülő Sztálinváros (a mai Dunaiújváros) krónikásának szerepét öltötte magára: „Új város”, „Sztálinváros” és más hasonló műveivel. A „munkásosztály küldöttjeként” szinte

Moldova György

Az utolsó töltény^o

– ÖTÖDIK KÖTET –

ÖNÉLETRAJZI TÖREDÉKEK

Kizárólagosan
A Szabadságban

minden írószövetségi konferencián felszólt.

Sándor az idők változásával más irányba fordult, mind keményebben ostromozta a Rákosi-rendszert, majd az íróellenzék egyik hangadó-jává vált. Az 1956-os felkelésben való részvétele miatt börtönbe került, ahonnan 1960-ban amnesztivál szabadult.

A „6”-os kartonjáról megtudhatjuk, hogy a Belügy 1966. III. 9-én szervezte be, a feladatot Mészáros Béláné rendőr főhadnagy a III/III-4-a alosztály beosztottja végezte el. Sándor előbb a „Sárdi”, majd a „Stimecz” fedőnevet kapta.

Munkahelyi beosztásánál fogva szinte teljes áttekinthetőséggel rendelkezett az egész magyar irodalomról, ismeretileg állandó „nyüzsgéssel” is kiégyeztette. Részt vett az Írószövetség kongresszus vitáiban, járt a Fészek Művészklubba, a Pen Klub rendezvényeire, az úgynevezett irodalmi kávéházakba, és fáradhatatlanul jelentette a tapasztaltakat. Aligha találni olyan csoportot vagy személyt, akiről ne referált volna Berkesi Andrásról Veres Péterig. Információi, úgy tűnik, megrekedtek az adattöredékek és felületes általánosságok szintjén. Példaként álljon itt egy részlet az egyik beszámolójából, melyet a Rubicon idéz:

„...A másik egyszintialista csoport egy állandó pókerparti között kristályosodott ki. Egyik vezetője, Csurka István, a Hungária 'mélyvizében' a mosdóval szemben levő asztalnál szoktak kártyázni. Olykor Nagy László is jelen szokott lenni, ezenkívül Végh Antal, Benyhe János, az Európa Könyvkiadó egyik latin szerkesztője stb. Ennek a csoportnak jellemzője bizonyos cinizmus, ami Csurka darabjain is meglátszik. A kártyán kívül a lövészny is kedves szórakozásaik közé tartozik. Egyszintializmusukhoz a mindennapi gyakorlati alapot a hazárdjáték adja meg...”

En is gyakran találkozom vele a Hungária Kávéházban. Sándor többnyire elhanyagolt öltözködéssel, gondozatlan külsővel jelent meg, előfordult, hogy sáros gumicsizmában ült be a tükrös-márványasztalos kávéházba. Mindig olyan piszkosnak tűnt, mintha a bába fürdette volna meg utoljára, csodálkozni lehetett, hogy nem ragad oda a székhez. Lehetőleg elkerültem a vele való beszélgetést, így rólam csak olyanokat tudott jelenteni, hogy „vannak jelentős írók, akik mintha minden csoporton kívül állnának, ilyen például Moldova György és Lengyel József.” (Ez a párhuzamba állítás megtisztelő a számomra.)

● Egyszer azonban Sándor felháborodott vicselt dolgaimon, nevezetesen a Che Guevara feljegyzései nyomán íródott „A napló” című regényemen.

„... A titkos megbízott a továbbiakban saját helyzetéről, irodalmi munkásságáról közölt adatokat. A Magyar Nemzetben június 14-én egy írást jelentetett meg, melyben élesen kritizálta Moldova György Che Guevaráról írott könyvét. Moldova felületes ismeretek birtokában a forradalmár emléket romboló hatásvadász írása – a titkos megbízott szerint – nem illik egy Kossuth-díjas író etikai tartásához. Moldova utolsó időszakban keletkezett művei általános felháborodást, negatív visszhangot kapnak...”

Úgy látszik, azt is meg kell érnünk, hogy erkölcsünk fölött a saját spiclijaink hoznak elmarasztaló ítéletet.

Nincs kedvem elemezgetni, mi fűthette Sándort, hogy elvállalja az ügynökszerepet, valószínűleg füstbe ment művészi és magánéletbeli ábrándjai motiválták. Íróként indult, aztán hivatalnokká vált, majd az Egri Dohánygyár propagandistájává.

Azt talán nem is kell külön említenem, hogy Sándor a rendszerváltás után azonnal átpártolt a jobboldalra. Még a többi véresszájú, kommunis-

tafaló újságíró közül is kirírt szélsőséges hangvételével, de így sem sikerült érvényesülnie. Aztán meghalt, valahol és valamikor.

*

Minden más lelepleződésnél nyomasztóbban hatott rám, hogy az ügynökök névsorában több könyvtárost is találtam. Mindig is úgy képzeltem, hogy a legtermészetesebb szövetségesek vagyunk, hiszen ők azok, akik eljuttatják írásaimat az olvasók kezébe. Számítalan barátot találtam közöttük, akik rendszeresen meghívtak író-olvasó találkozóra, és utána reggelig is elbeszélgettünk.

Csalódottan olvastam a dossziében a velük kapcsolatos lapokat. Bár az anyag hitelességét hivatalos pecsét, aláírás erősíti meg, én mindmáig meg vagyok győződve, hogy a vád legtöbbször tévedésen, netán szándékos hamisításon alapul. Jelezni szeretném azokat a veszélyeket, melyek oly érdemtelenül fenyegetik a jó hírukat, egyben módot nyújtani az érintetteknek, hogy megcáfolják azokat a rágalmatokat, melyeket a Titkoszolgálatok Történelmi Levéltára továbbított nekem. A segítség sajnos, csak úgy lehet hatékony, ha általánosságok helyett konkrét személyekhez kötődik, ezért találomra kiválasztok egy esetet. Lásuk először a minden bizonnyal tévedéseken vagy rágalmozásokon alapuló „6”-os kartont.

„Neve: Pelle Sándor

Születési év, hó, nap: 1942. okt. 1.

Születési helye: Detk

Anyja neve: Domszlai Mária

Foglalkozása: könyvtár-igazgató, Városi és Járási Könyvtár, Gyöngyös

A beszerzés ideje: 1979. okt. 30.

A beszerzést végezte (név, rendf., oszt.) Nagy Károly rendőr főhadnagy Heves m. RFK III/III. oszt.

Fedőneve: Péterfalvy”

Számos hasonló hamisítással találkoztunk már, de ebben az esetben különösen körmonfont ravaszsgal jártak el, mert a rágalom megerősítésére a „6”-os karton mellé néhány más dokumentumot is becsempésztek, így például az állítólagos kapcsolattartó Vékony István rendőrhadnagy jelentését.

„Jelentés

Jelentem, hogy 1982. március 23-án Gyöngyös 'T' ponton (titkos pont – M. Gy.) beütemezett találkozót tartottam, 'Péterfalvy' fedőnevű tmb-vel.

A tmb szóban jelentette, hogy március 29-én a detki művelődési házban Moldova György író-olvasó találkozót tart.

Feladata:

– a megadott szempontok alapján kísérfi figyelemmel a rendezvényeket (a többes szám azt jelenti, hogy szokásos módon több találkozó is összejött – M. Gy.), majd azok lefolyásáról készíten szöveges jelentést.”

A rágalmozók leleményessége a továbbiakban nem ismert határokat.

A következő dokumentum szerint a „Péterfalvy” fedőnevű titkos megbízott 1986. április 10-én a munkahelyén jelentést adott az öt beszerző Nagy Károly rendőrtisztnek, aki időközben őrnaggyá lépett elő:

„... Az elmúlt hónapban Moldova György író két alkalommal járt a vidéken. Az anyagiasságáról ismert író merész kijelentésekre ragadtatta magát. (A cselszövő ismeretlen gazfickók túlságos igyekezetükben ezúttal elvétették a mértéket. Senki sem hiszi el, hogy egy könyvtáros, aki mégiscsak az írók műveinek közvetítéséből él, ilyen hangnemben szóljon az ország egyik legnépszerűbb írójáról – M. Gy.) Bírálta a jelen pártvezetést, Berecz Jánosról illetve Pozsgay Imréről tett sértő nyilatkozatot. B. Jánost az egyén (ha jól értem, én – M. Gy.) 'gazembernek' nevezte, aki... (egy szó olvashatatlan a hatalomra tör... (A hamisítók ezzel végekképp lelepleződtek. Egy könyvtárigazgató minden bizonnyal tudja, hogy én milyen tisztelettel és szeretettel csüggök a két nevezett államférfin. Maguk is érzik, hogy ezúttal túllétek a célon, a következőkben megpróbálják elkódósítani a hamis információk forrását, de a mi gyakorlott szemünket nem téveszthetik meg. – M. Gy.)

„... E kijelentéseket nem a találkozóon tette, hanem a két találkozó közötti időben, illetve után. E nyilatkozata nagy feltűnést keltett a 'közönsége' körében. Az előadásokat a városi TIT szervezte.”

● Ezután következnek Nagy Károly rendőr őrnagy osztályvezető megjegyzései:

„Értékelés: a tmb. jelentése operatív szempontból értékes. Beszámol a M. GY. író által tett vezetékellenes kijelentésekről.

Intézkedés: M. GY. író megnyilvánulásairól információt küldünk a BM III/III-5 osztálynak.”

Ez a koholmány mélyszélesen felháborított, felhívtam a megrálgalmazót Pelle Sándort, aki továbbra is könyvtárigazgató, sőt időközben

Detk község polgármesterévé is megválasztották – minden bizonnyal nyílt és feddhetetlen magatartásának elismeréseként, más módon Magyarországon nem is lehetne magasabb tisztségeket elérni. Ismertem vele az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárától kapott iratokban fellelhető gyalázkodásokat, és biztattam, hogy tegye meg a szükséges lépéseket, mert a világ gonosz, és a papírok rosszindulatú emberek kezébe kerülve igen veszélyesekké válhatnak.

Pelle úr megköszönte a felvilágosításokat, biztosított róla, hogy számára nagy élményt jelentett a velem folytatott beszélgetés. Én elhátrítottam a túlzottan vélt hálálkodás, csak azt tettem, amit helyemben mindenki más is megtett volna.

Kértem, hogy értesítsen majd az ügy fejleményeiről. A legkisebb kétségem sincs, hogy az igazgató-polgármester már a legközelebbi jövőben olyan bizonyítékokkal áll majd elő, melyek halomra döntenek a sötétben bujkáló hamisítók rágalmaival.

V. fejezet

A dosszié következő, ívpapírral elválasztott osztatában a „csoportok ellen indított nyomozati anyagok” időben korábban kelt részletei szerepelnek, ezekben csak futólag említik a nevemet, ezután következnek az iratgyűjtő meghatározó részletei kitévő anyag.

1975. június 13-án a Belügyminisztérium III/III-4-a alosztálya egy szigorúan titkos határozatot hozott bizalmas nyomozás elrendeléséről és személyi dosszié megnyitásáról:

„... Megbízható információk szerint – mondja a határozat szövege – Moldova György (Budapest, 1934. március 12., anyja neve: Berkovics Mária) pártonkívüli, magyar állampolgár, szabad foglalkozású író, Budapest III., Harrer Pál utca 10. szám alatti lakos személyére alapos gyanú merült fel, hogy cionista kapcsolatokkal rendelkezik és annak hatására – irodalmi tevékenységét is felhasználva – cionista propagandát fejt ki, kapcsolódik az ellenséges ideológiai fellazítási szervek tevékenységéhez.

A 'Mááriv' című izraeli lap szerkesztője, Naftali Kraus május 2-án kelt levelében tájékoztatta Moldova Györgyöt, hogy legutóbbi irodalmi alkotását a lap is lekötözte, és gratulált neki. Egyben kérdéssel fordult hozzá, hogy a másik két kötet milyen közegben fog játszódni. Kraus ismeretel szerint az 'Új Kelet' című magyar nyelvű izraeli napilap is folytatásokban le kívánja közölni.

Moldova György széles körű bel- és külföldi kapcsolatokkal, amelyeknek lehetőségeivel él, azt felhasználja...”

(Mikor idáig jutottam az olvasásban, elhúztam a számat: ha valaki nyomozást határoz el ellenem, attól elvárható volna, hogy legalább az egyes és többes számot megfelelően alkalmazza egy mondaton belül.)

„... Kapcsolatai révén szerzett információi igen jelentősek és kiterjedtek. Tehetséges író, de ezt a tehetséget néha aprópénzre váltja fel. (Mint látható, az igazi belügyes az irodalmi kérdésekben is csalahatatlan biztonsággal tud ítélkezni. – M. Gy.) Jelentős számú olvasótáborral rendelkezik...”

● A birtokunkba került információk további ellenőrzésre és kiegészítésre szorulnak, ezért javasoljuk a bizalmas nyomozás bevezetését, a személyi dosszié megnyitását. A bizalmas nyomozás célját képezi: valószínűsíteni vagy kizárni az ellenséges tevékenységet.

Moldova György személyét 'Bolygató' fedőneven tartjuk nyilván. Anyagát titkosítjuk és priorítása esetén az alábbi válasz adható: 'Kérem a kapcsolatot felvenni a BM III/III-4 osztály vezetőjével.'

'M.' (háborús mozgósítás – M. Gy.) esetén nevezett személy őrizetbe vételétől és a házkutatástól eltekintünk, figyelembe véve az ügy jellegét. Az említett esetben személyére vonatkozóan a konkrét operatív helyzetnek megfelelően teszünk intézkedéseket.”

(Folytatjuk)

Ajándékozzon szeretteinek dedikált

Moldova-könyveket!

Az Ezredvég folyóirat ajánlata:

1. **A Napló** – 2200 Ft.

2. **Ének a Jóistenhez**

(Az író emléket állít Ladányi Mihálynak,

az „elfelejtett” baloldali költő

emlékének) – 2000 Ft.

A könyvek megrendelhetők:

Ezredvég Alapítvány,

Budapest Pf. 182. 1431

Telefon: 06 (1) 334-1509/17.

Egy életre szólóan

Nevet változtat a párt. Felveszi a kommunista jelzöt. Tettében, munkájában eddig is viselte. Most kimondva és leírta is büszkén hirdeti. Aligha követhető nyomon, mikor is került be nyelvünkbe a szó. De „communizmusként” többféleképp gondolkodtak felőle. Egy dolog azonban azonos volt benne: a közösségi érzés, a közösségi gondolat megtestesítése.

– Mikor találkozott először a kommunista jelzővel? – kérdezem Farkas Ferencet, a Munkáspárt tagját, a pénzügyi ellenőrző bizottság elnökét.

– Hogy viszonylag pontos legyek, kicsit tűnődöm – mondja –, hiszen több mint fél évszázad telt el azóta, s jómagam is ebben a hónapban 75 éves vagyok. Arra emlékszem, hogy az 1947-es választások előkészítésében már részt vettem. Népi kollégistaként Szombathelyen, ahol kereskedelmibe jártam. Mi még kötelezően tanultunk hittant, a túlvilágról, bűnökről és főleg megadással, belenyugvásról.

– Am részünk volt a falujárásban, láttuk a paraszti életet, a földi nyomorúságot. S éppen ezért lelkes fiatalokként segítőtük az új rendet. Lelkigyakorlat és mise vasárnap, frásos igazolást mutattunk be a hitoktatónak a részvételről, délután pedig előadásokat hallgattunk, Erdi Ferencet, Gonda Györgyöt, a megyei kommunista titkárt. Magam akkor lettem ateista, mert a valóságnak jobban hittem, mint a dogmáknak.

Színes politikai, társadalmi küzdelmek részese a „Nékosz” ifjúság. S az idézőjeles szó a népi kollégiumokat jelenti. Közöttük a kollégiumban, amiként Farkas Ferenc mondja, „nem grófi csemeték voltak”. Nemrégiben arrafelé járt, megnézte, lefényképezte a „koleszt”. Előbb a Kisfaludy Sándor, majd a Zrínyi Ilona utcában volt az épületük. Ez utóbbi olyan, mint régen – emlékezik –, most egy orvos lakik benne.

– Szép idők voltak, mi pedig fiatalok, és mindennek tudunk

Farkas Ferenc

örülni. Ma talán üresen cseng az a kifejezés, hogy „kinyílt előttünk a világ”. Az, amelyik tele volt ígérettel, megvalósuló lehetőségekkel. Csak dolgozni, tenni, tanulni kellett érte.

Még nem dőlt el a „ki kit győz le” nagy kérdése, az iskolában még polgári közgazdaságot tanultak. De az érettségi évében Szalay tanár úr azt mondta: „Én is most ismerkedem a Tőkével, jobb ha ti is abból tanultok, valóságosan látjátok a kapitalizmus működését.” Nehéz, de igaz szöveg volt. Nem könnyű érteni, akadt mondat, amelynek kétszer-háromszor is hozzákezdett az ember. A végén pedig kiderült az igazság: a profitra megmutatta a kizsákmányolás lényegét!

– Nekem a lavór meg a teknő volt a fürdőkád – mondja Farkas Ferenc –, tudom mit jelentett szegénynek, prolinak lenni. A Tőke pedig, amiből tanultam, a kötet otthon van a polcon. Megvilágította a valóságot. Apám a körmendi téglá-

gyárban dolgozott, a községet uralta a hercegi vár. A kemencék mellett 60 fokos meleg is járt, s én lassanként megértettem: a ő verejtékéből lett mások vagyona!

Hosszú az út a kommunista meggyőződésig, amikor az ember egy életre kötelezi el magát. Tapasztalat, tanulás és osztály-öntudat kell hozzá.

Nos, az érettségi követően alakult az új rendszer államisága. A hajdani téglagyári gyerek a körmendi járási tanácshoz került. Aztán egy év jegyzőség következett, volt tanácsbíró – majd a sereg. De már tagjelöltként titkára lett az ifjúsági szövetségnek az alakulatnál. Persze előzőleg egy meghatározó élmény: a szombathelyi főtérén május elsején ünnepi verset szavalt a tízezres tömegnek. S amikor lejött az emelvényről, a nagygyűlés szónoka, Marosán György – akkortájt negyvenéves lehetett –, megsimogatta a fejét: „szép volt öcsi”. Akkor még nem hitték, hogy együtt járnak be egy hosszú utat, egy pártban, egy célért. S idén, a farkasréti temetőben az emlékbeszédet az „öcsi” mondta el, felidézve a politikai emléket.

– Legyünk tisztában vele, erre tanít a múltunk: a kapitalizmus nem jóléti intézmény – mondja Farkas Ferenc, aki ma Új Budán, a XI. kerületben a Vicus 11 Alapítvány elnöke. S itt a rászorultak, a szegények segítőtje. – Testet-lelket megnyomorító jelenségekkel jár a kapitalizmus, áldozatai megszámlálhatatlanok. Csak úgy védhetjük magunkat, a dolgozó embert, ha meggyőződéssel, szilárdan hisszük a kommunista eszméket és teszünk értük. Ezért került a párt nevébe a kommunista jelző. Mindenki előtt világossá legyen: az igaz baloldali képviselője a Magyar Kommunista Munkáspárt.

Mártonfy Mihály

Levél Celldömölkről

Tisztelt Elvtársak!

A Munkáspárt celldömölki alapszervezete és a Vas megyei elnökség nevében is azzal a kéréssel fordulok az országos elnökséghez, személyesen Vajda János elvtársához, hogy a párt megyei helyzetének tisztázása érdekében keressenek meg bennünket.

Mi, a celldömölki alapszervezet tagjai dolgozunk, tagságunk tagdíjat fizet, szimpatizánsaink rendszeresen kapják A Szabadságot. A megyeszékhelyi vezetők az utóbbi időszakban több ízben sikertelenül kerestük, jelentkeztek viszonyt szombathelyi elvtársak, hogy a celldömölki szervezetünk tagjai kívánnak lenni. Mi szívesen fogadjuk mindazokat a megyei elvtársakat, akik tagjai kívánnak maradni pártunknak. Mi elhatárolódunk a pártellenzékeltől, a Kommunista Munkáspárt tagjai akarunk lenni.

Karvalics Imre, Celldömölk

Köszönet a segítőknek

Emlékeztet, hogy milyen sikeres volt a könyvakciónk május elején, amikor sok-sok száz könyv talált új gazdára, s a bevétel a párt választási alapját gazdagította. Az akció azóta sem állt le, folyamatosan

érkeznek könyvfelajánlások. Most legutóbb például Bánki János Székesfehérvárról, a Lenin úti alapszervezetből küldött mintegy kétszáz kötetnyi könyvadományt.

Köszönjük!

A kommunista díszpolgár

Magyarország felszabadulásának 60. évfordulójának ünnepsége keretében a Budapest Főváros XVII. kerületi Önkormányzatának testülete – a MEASZ XVII. kerületi szervezetének kezdeményezésére, az MSZP XVII. kerületi önkormányzati frakciójának előterjesztése alapján – Poszthumusz Díszpolgárának választotta Szekeres Pált, a rákoshegyi fegyveres ellenállási csoport vezetőjét.

A 2005. június 4-én megtartott ünnepségen a díszpolgári cím adományozásának okmányát Szekeres Pál fia, Szekeres István és unokája vették át.

Szekeres Pál 1904-ben született, a kerületben Rákoskeresztúron. Bádigos és szerelő szakmunkásként dolgozott. Korán

bekapcsolódott a munkásmozgalomba, a Vasas szakszervezet, a Vági-féle MSZMP, majd az illegális kommunista párt tagja volt. Politikai tevékenységéért hét és fél évet töltött a Horthy-kormány börtöneiben.

A Szálasi-puccs után Kőbányán és Rákoshegyen szervezte az ellenállást. 1944 karácsonyán – vezetésével – a rákoshegyi ellenállási csoport, a Tánács Mihály Egyetemi Ellenállási Zászlóalj szövegében felszabadította a jelenlegi XVII. kerület részét alkotó községet a nyilas és német fasiszták uralma alól.

Sajnos, ritka manapság, hogy egy hazájáért sokat tett kommunista díszpolgári címet kapjon.

R. S.

Lapfeszítvialok

A korábbiakhoz hasonlóan ez évben is lehetőség van arra, hogy a Munkáspárt képviselőiben aktivistánk vegyen részt testvérpártjaink alábbi lapfeszítvialjain.

- A Francia Kommunista Párt meghívására a L'Humanité-fesztiválon Párizsban – szeptember 9–10–11-én,
- a Spanyol Kommunista Párt fesztiválján Madridban – szeptember 16–17–18-án,
- a Cseh- és Morvaország Haló Noviny című lapjának fesztiválján Prágában – szeptember 17-én.

A delegátusnak a kiutazás költségét kell viselnie, a kinntartózkodás ideje alatt a vendéglátók szállást és teljes ellátást biztosítanak. Természetesen az orosz vagy valamelyik nyugati nyelv ismerete szükséges.

A fentiekben való részvételről érdeklődni lehet az elnökségi irodán Balogh Attilánál a 334-1509-es telefonszámon.

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele.

Veres érembolt,
VII. ker. Izabella utca 37.
Tel.: 322-4799
H-P: 9–17 óráig.

„A szocialista párt, ezt elmondhatom, hiszen a versben is benne foglaltatik, veszített baloldali arculatából. Egyre többet.” – nyilatkozta Baranyi Ferenc a Reform című magazin különszámának interjújában, amelyet annak kapcsán adott, hogy a közelmúltban publikálta az Elvtársi kérés című kritikus versét.

Baranyi Ferenc: Elvtársi kérés

À propos J. A.
„Ti, kik úgy felfuvalkodátok,
Tudjátok-e, mik vagytok ti?
Az apró napi események
Mulandó pástortüzei.”

(Petőfi:
A magyar politikusokhoz)

Nem kérek többet, istenemre,
csak azt, hogy békén hagyjatok –
nem hallgat rátok már szívem se,
bár most is baloldalt dobog.

Sütitek zsíros pecsenyének
szegénynek vézna rőzselángján,
s nekik lassan alig jut éték.
Ha megkínáltok – kihánynám.

Ahogy harsogtatok nevükben:
megbabonázott engem is.
Nem a dal, mely még cseng fülnkben,

hanem a dalnok volt hamis.
Kiálltam veletek a gátra,
s otthagytatok az ár vonulán.
Már nincs a földnek az a pártja,
melynek ügyét vállalni tudnám.

Rátok szavazok ezután is –
más választásom mi maradhat?
A jég – ha rá volt eszmetárs visz –
elvszerűbben török alattad.

Énrám hiába vár emelvény:
fórumokon nem verselek.
Hitelemet kockára tenném,
ha mutatkoznék veletek.

Réz mellett a pléh is vöröslő –
ki látja, hogy csalóka máz az?
Csaló tehát, csalo a költő,
aki politikust feláraz.

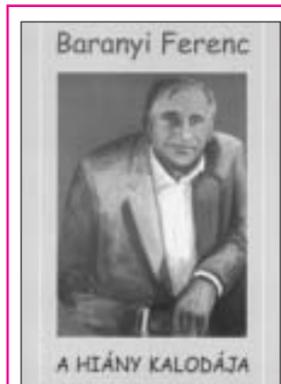
Nem kérek többet, istenemre,
csak azt, hogy békén hagyjatok –
nem hallgat rátok már szívem se,

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Többszöri megjelentetésnél kedvezményt adunk.

Várjuk megrendeléseiket!

Részletes információ: Huszár Zsófia Telefon: 313-5420

Az Ezredvég könyvajánlata olvasóinknak

A baloldali könyvbemutató egyik sikerkönyve: Baranyi Ferenc: A hiány kalodája. 1200 Ft.

A könyvben a versek mellett Halálkastély címmel sokkoló kiegészítéseket olvashatnak a Terror Házával kapcsolatban. Ami sajnós a kiállítás anyagából kimaradt...

Megrendelhető: Ezredvég folyóirat, 1082 Budapest, Baross u. 61. IV. 410., telefon: 334-1509/17.

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiatitányója az

»OBSERVER«

BUDAPEST MÉDIACÉGELŐ KFT.

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

VESZTESÉGEINK

Rozek Jánosné, aki 1952 óta volt a párt tagja, 76 éves korában elhunyt. Gyulai alapszervezet

Pál György, aki 1947 óta volt a párt tagja, 83 éves korában elhunyt. Budapest, III/7. alapszervezet

Bagi Balázs, aki 1947 óta volt a párt tagja, 79 éves korában elhunyt. Szolnok, I. számú alapszervezet

Bocsi József nyugállományú határőr őrnagy, aki 1945 óta volt a párt tagja, 81 éves korában elhunyt. 1945 óta tagja volt a pártnak, harcosa a munkásmozgalomnak, tevékeny részese a Munkáspárt

XI. kerületi megszervezésének, létrehozásának. Részt vett a Május Elseje Társaság és a MEASZ munkájában. Számos kiüntetés birtokosa volt, legutóbb a Munkáspárt Arany jelvényével tüntették ki. Budapest, XI. kerületi alapszervezet

Gallai Ervin, aki 1943 óta volt a párt tagja, számos állami és kormánykitüntetés tulajdonosa, 86 éves korában elhunyt. Amíg erővel bírta, aktivista volt. A pártot jelentős összegekkel támogatta. Budapest, II. kerületi alapszervezet

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146

Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága,
1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen:
hirlaplofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
További információ: 06 (80) 444-444.
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft,
negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
Szedés, törlesztés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Apolló Kft. 1165 Budapest, Zsemlekes út 25.
Felelős vezető: Mózes Ferenc ügyvezető igazgató.